

- ⊕ *Festa Major: La Mercè 2017, entre Islàndia i la tradició*
- ⊕ *Fragments: 'El ferrocarril subterrani', de Colson Whitehead*
- ⊕ *Estrenes: Torna a la gran pantalla l'espionatge de Kingsman*

MOBILITZACIÓ PERMANENT

Les eleccions que posen en joc el lideratge d'Europa

La UDC de Merkel lidera amb claredat tots els sondatges per davant de Martin Schulz

MAIL OBERT DE PERE CARDÚS Esteu preparats? Manual pràctic de seguretat i actuació per als dies convulsos

Com si els demòcrates fossin narcotraficants

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

L'ORGULL DE SER SEDICIÓS

Ara ens diuen sediciosos. Ens acusen, de fet, de ser sediciosos. A tots els qui hem anat a les manifestacions en defensa de les institucions catalanes. A desenes de milers de persones, a centenars de milers de persones.

Tots som sediciosos. Ho diu el tinent fiscal Miguel Ángel Carballo Cuervo en un paper que passarà a la història de la infàmia jurídica. Ell no ho entendrà mai, això, però l'acusació, com a mínim per a mi, és un honor.

Perquè jo crec que és un honor ser acusat de sedició per un estat autoritari que viola les seues pròpies lleis per atacar els drets democràtics. És honorable ser acusat de sedició pels qui detenen polítics, amenacen mitjans, violen la correspondència, tanquen webs, assalten dependències del govern, entren sense ordre judicial a impremtes o amenacen directors d'institut. En aquestes circumstàncies i amb aquests comportaments jo no vull estar entre els defensors del seu ordre: preferisc ser un sediciós.

Ser acusat de sedició és un privilegi quan el qui ho és s'empara en l'obsessió d'enfrontar la llei a la democràcia. Quan es refugien en un article d'una constitució portat a mà dins un sobre pels militars de Franco. Quan ens diuen que, fem el que fem, el seu paper pot més que les nostres mans. Potser tots plegats hem trigat massa temps a enfrontar-nos-hi, però el tabú ja no s'aguanta: és el poble qui decideix, no les taules d'una llei vella i decrepita que ja ni respectem ni reconeguem com a pròpia.

És més: formar part dels sediciosos avui és una presa de posició inexcusable. Perquè els qui ens acusen de sediciosos amb això, i fent això, només intenten mantenir els furs del seu règim corrupte que per primer vegada veuen amenaçat de manera seriosa. I jo no em posaré mai al costat de gent que és capaç de dir que qui la fa la paga, mentre dissimula cínicament que el seu partit és el més corrupte d'Europa, mentre fa veure que no tenen centenars de militants que encara no han pagat pel que van fer, mentre trenquen impunement discos durs, mentre violen la separació de poders i posen les institucions de l'estat no només al servei de l'executiu sinó, encara més i pitjor, del partit.

Però per sobre de tot, deixeu-me dir que ser sediciós avui em sembla una necessitat moral imperativa. Jo sóc sediciós perquè prenc partit, perquè no em puc creure una equidistància que equipara butlletes amb policies armats, polítics elegits pel vot popular amb fiscals i tribunals d'excepció, el vot d'un poble pacífic amb la coerció d'un estat deslegítimat. Encara més: sóc sediciós, i amb molt d'orgull, perquè vaig aprendre de menut i des d'aleshores he cregut sempre que entre la llibertat i la tirania simplement no hi ha cap opció per triar. ■

DIES DE REVOLTA PACÍFICA

MERCÈ IBARZ

Una noia somriu en la concentració davant del TSJC. ALBERT SALAMÉ

«Hores i hores de resistència no violenta als carrers malgrat el clima d'alta tensió, a tocar de policies i guàrdies civils»

Una de les coses més impressionants d'aquests dies: l'estada pacífica i sostinguda dels ciutadans als carrers, durant hores i hores. Persones d'edats diferents, algunes força grans, de resistència física que de vegades no ho diries, d'altres força joves. Al costat de la policia i la guàrdia civil, a fregar dels guàrdies. També, i cal dir-ho, els cossos policials han suportat durant totes aquestes hores els crits i les consignes, en un clima que així mateix per part seva ha mantingut la calma, per més que en alguns moments hi hagi hagut tensió. A Terrassa, a Barcelona. M'afegeixo als companys de VilaWeb per subratllar un dels fets ineludibles a l'hora d'analitzar aquests dies i de recordar-los pel que són en gran mesura: una revolta pacífica de milers de persones que prenen els carrers.

Dimecres, el dia de l'embat contra el referèndum, anava cap

Persones d'edats diferents, algunes força grans, de resistència física que de vegades no ho diries, d'altres força joves

L'aire de revolta reuneix les sensibilitats i les emocions tant de creients com d'ateus en el procés

a migdia per la Gran Via des del costat del Besòs. Furgons de policia i de guàrdia civil. Una llarga cua de persones em va sorprendre: estaven en fila índia els concentrats? No. Era la fila per a entrar en uns nous magatzems de roba, japonesos, que aquell mateix dia obrien precedits per un gran rebombori mediàtic. Ah. Ironia. Concentrats els uns per anar a comprar, concentrats els altres per defensar les institucions. A tocar. Al passeig de Gràcia els uns, a la rambla de Catalunya els altres. El comerç és una institució, certament. Escenes de la vida democràtica. Paradoxes de la ciutat contemporània. Però, ben mirat, quan al vespre d'altres continuaven ocupant el carrer, hi vaig tornar a pensar: era tot tan tranquil que els que feien cua per entrar a comprar roba japonesa no tenien cap necessitat de plantejar-se de deixar-ho per a un altre dia.

Aquella mateixa tarda al carrer de Casp, davant la seu de la CUP, si fa no fa: concentrats i policies a fregar, els uns al costat dels altres, sense que les coses es fessin greus enllà d'uns quants crits i d'alguna batzegada. Durant hores. Vuit hores. I el carrer no era tan ample com al passeig de Gràcia, és espaiós només com ho són els de l'Eixample. Pel barri, la vida continuava com cada tarda d'aquest setembre ardent. Fixo aquestes espurnes de la vida diària perquè no es perdin. Mentre escric, divendres al matí, la resistència pacífica ha estat la tònica de les concentracions que hi ha hagut dimecres i, davant el TSJC, dijous.

No és això el que es transmet per molts dels mitjans de comunicació. Els concentrats a la rambla de Catalunya, que no van ser desallotjats definitivament fins a les tres de la matinada de dijous, van fer malbé tres cotxes de la guàrdia civil, i això és el que veus un cop i un altre per les televisions espanyoles. Vénen hores encara més complicades, d'ara fins a l'1 d'octubre. I després.

És evident que la majoria de les persones al carrer estan entrenades en la resistència per la preparació de les diades d'aquests últims anys. Formen part d'una xarxa estreta i entusiasta de relacions polítiques, amistats travades així i grups de treball que ara torna a respondre. Se'ls reconeix de seguida. I també es nota, com en els 11-S recents, que no tots els concentrats són indepes. L'aire de revolta reuneix les sensibilitats i les emocions tant de creients com d'ateus en el procés. Per als més joves, és una escola de participació i formació política. Com ho va ser la lluita antifrquista als carrers. De vegades cansa, tot plegat, certament. En alguns moments, aquests dies, pots veure en les mirades allò de Samuel Beckett: 'Cal continuar, no puc continuar, continuaré.' Doncs això. Revolta pacífica.

Bona setmana. 📺

ESTÀS PREPARAT? MANUAL PRÀCTIC DE SEGURETAT I ACTUACIÓ PER ALS DIES CONVULSOS

PERE CARDÚS

Vivim dies intensos i, en certa manera, convulsos. A. S.

«Si sabem com ens hem de comportar, com podem actuar més segurs i quins són els nostres drets, estarem més preparats per encarar tot el que estigui disposat a fer l'estat autoritari»

Vivim dies intensos i, en certa manera, convulsos en el camí cap a l'exercici de l'autodeterminació de Catalunya. L'estat espanyol ha posat la directa sense contemplacions per mirar d'impedir el referèndum de l'1 d'octubre. Tanmateix, el govern, el parlament, set-cents cinquanta batlles i les entitats més fortes del país estan determinats a fer-lo i a implementar-ne el resultat a continuació. Per tant, si la pressió internacional sobre Rajoy no comença a fer efecte, poden venir jornades encara més intenses. És en aquest sentit que em permeto de compartir unes quantes recomanacions pràctiques per a demòcrates que vulguin ajudar a garantir l'exercici dels drets fonamentals i les llibertats més bàsiques de qualsevol democràcia. Som-hi.

Combatre els rumors

Els rumors són una de les armes més efectives en situacions de conflicte. L'aparença de veracitat i la sensació de donar a conèixer informacions secretes i transcendents afavoreixen molt la seva propagació. Com qualsevol fenomen viral, els rumors s'escampen molt fàcilment perquè les víctimes són els primers que contribueixen a fer-los circular. A la Segona

Els rumors són una de les armes més efectives en situacions de conflicte.

L'estat espanyol desitja poder oferir al món una imatge de violència i de caos

Guerra Mundial –l'autèntic laboratori de proves de les fàbriques de rumors– el boca-orella funcionava de meravella i les ràdios oficials i clandestines ajudaven a rematar la feina. Actualment, els circuits dels rumors són més potents i més eficients perquè aprofiten les xarxes socials i els xats d'amistat i família a un ritme vertiginós.

Els rumors són el resultat de dues situacions: una informació parcial d'algú que hi posa més pa que formatge per impressionar els del seu entorn o una creació pensada i dissenyada per a despistar, atemorir, confondre, intoxicar, desinformar, desmobilitzar... L'únic consell que es pot donar contra els rumors és no convertir-se en promotor i difusor de missatges dels quals no se'n té la seguretat de certesa. També és important que quan rebeu un missatge d'aquesta mena –'un amic que treballa a tal lloc', 'un familiar meu que és mosso d'esquadra diu...'– aviseu la persona que l'ha enviat del risc i l'error que comet. Si s'actua així de manera intensiva uns quants dies, es pot tallar bona part de la rumorologia nociva en poc temps. Cal ser molt actius en aquesta qüestió perquè els rumors fan molt d'efecte entre les persones menys mobilitzades i sense contacte habitual amb l'activisme més conscient.

Detectar i desactivar els infiltrats

Aquests dies, en les mobilitzacions que s'han fet davant el Departament d'Economia, a la seu de la CUP i al passeig de Lluís Companys, hem detectat la presència d'agents dels cossos de seguretat espanyols infiltrats entre el públic. Sota una aparença de normalitat, vestits amb roba de carrer i sense cap identificació de la seva condició, observen i busquen l'oportunitat per a crear aldarulls. L'estat espanyol desitja poder oferir al món una imatge de violència i de caos de les mobilitzacions catalanes. Per tant, faran tot el possible per fer descarrilar la Revolta dels Somriures.

És important no veure fantasmes on no n'hi ha, ni passar l'estona sospitant de la persona que teniu al costat. Però sí que es pot evitar que aconseguixin allò que busquen frenant els elements que presenten comportaments exaltats o que conviden a tenir-ne. D'infiltrats, n'hi ha de tota mena i de totes les edats. La millor profilaxi contra la seva activitat és aïllar els elements que es presenten conflictius i expulsar-los serenament i pacíficament de la concentració.

Una altra cosa que es pot fer per interceptar la seva activitat és no respondre preguntes estranyes i insistents de ningú que no coneixeu. A banda de crear aldarulls, la funció dels infiltrats és també obtenir informació i traçar relacions per a estar al corrent de les intencions del grup. Com hem dit abans, no cal desconfiar de tot i de tothom, però el sentit comú pot orientar qualsevol a detectar preguntes capcioses, especialment de caràcter personal.

Els millors ajudants de l'estratègia de la por som nosaltres mateixos

Tot allò que faci referència a la logística del referèndum és competència del govern de la Generalitat

Arriben els tancs

Ja fa temps que passa que l'exèrcit espanyol treu a passejar alguns blindats per les carreteres de Catalunya. Els 4x4 de camuflatge impressionen molt a la gent, que els fa fotografies i els fa circular entre els seus contactes. El desembarcament de furgonetes de la Guàrdia Civil i de la policia espanyola també són a l'ordre del dia. Tot plegat és una estratègia més de la por. També ho són les maniobres dels soldats a les muntanyes i planes del país. La intervenció armada o militar de Catalunya és un risc que l'estat espanyol no pot assumir. Si ho intentés, decantaria definitivament la comunitat internacional a favor de la causa dels catalans. Per tant, tot indica que són maniobres orientades a espantar.

Així doncs, quina és la millor ajuda que poden obtenir aquests incentivadors de la por espanyols? Evidentment, que els fem fotografies i les escampem per tots elsWhatsapps i Twitters i Facebooks del país. Actualment, els millors ajudants de l'estratègia de la por som nosaltres mateixos quan fem circular les imatges que ells volen que circulin. Com passa amb els rumors, cal tallar aquesta activitat en xarxa i avisar les persones que hi participen. Què es pot fer si presencies un moviment de tropes o de vehicles? Enviar les imatges als mitjans de confiança. Per exemple, al correu de la redacció de VilaWeb: redaccio[arroba]vilaweb.cat.

Fonts fiables

En contraposició amb el punt anterior, cal fer un esforç de ser disciplinats en el consum d'informació perquè hi ha moltes fonts que juguen a despistar, desinformar o, simplement, enganyar. Tot allò que faci referència a la logística del referèndum és competència del govern de la Generalitat. No hi ha cap canal d'informació segura en relació amb les qüestions pràctiques de la convocatòria de votació més enllà dels canals oficials del govern. La Generalitat no amaga que organitza el referèndum. Per tant, els llocs de votació, la validesa de les butlletes, els horaris, etc., són informacions que tan sols pot donar el govern.

En relació amb les mobilitzacions ciutadanes d'aquests dies i de la jornada del referèndum, les fonts fiables són les entitats que han promogut les convocatòries més grans: Òmnium, ANC i AMI. També hi ha entitats de referència a escala comarcal o local. És molt important que se segueixin tan sols les indicacions oficials d'aquestes entitats. Per això, la millor manera és tenir activat un canal directe amb les entitats. Per exemple, els sistemes d'alertes de Whatsapp i Telegram que han activat les grans entitats. Òmnium va obrir el servei d'alertes de Crida per la democràcia. També els partits polítics compromesos amb el referèndum són una font fiable per a la mobilització i la convocatòria d'activitats de tota mena.

Sentit crític en el consum informatiu

Informativament, és més necessari que mai consumir els mitjans de confiança de cadascú. No cal dir quines són les

Si compteu que passareu moltes hores mobilitzats, equipeu-vos amb una motxilla amb menjar, aigua i roba

És bo que algú estigui informat dels vostres plans sempre que sigui possible

intencions de determinats mitjans d'orientació espanyolista (d'ací i de fora de Catalunya). Comproveu quins mitjans informen sense crear alarmismes innecessaris i sense afegir més dramatisme per a obtenir més visites. En un moment com l'actual, els mitjans han de ser més exigents amb la seva manera d'informar que mai. I alguns mitjans que poden portar el segell de compromís amb el referèndum no s'estan d'inflar les informacions per aprofitar l'ambient en benefici propi. En el consum informatiu, el ciutadà ha d'activar ara més que mai el sentit crític i no empassar-s'ho tot d'entrada. En moments de tensió, mitjans de confiança.

Com sortir de casa

Encara que sembli una obvietat, el Departament de Salut va fer ben fet dimecres passat quan va donar consells per a les persones que preveien passar moltes hores al carrer lluny de casa. Heus ací el consell que va donar: 'Si has d'estar moltes hores a peu dret, procura de fer passejades i descansos per promoure una correcta circulació sanguínia a les cames. Si has de passar moltes hores al carrer, recorda de dur calçat còmode, roba adequada i una ampolla d'aigua.' Si compteu que passareu moltes hores mobilitzats, equipeu-vos amb una motxilla amb menjar, aigua i roba per a afegir capes d'abric per si es fa tard.

Avisar com a mínim una persona de confiança

Quan decidiu d'anar a les convocatòries d'aquests dies, és important que ho comuniqueu a una persona de la vostra confiança. És bo que algú estigui informat dels vostres plans sempre que sigui possible. En cas de detenció o de qualsevol altre imprevist, convé que algú sàpiga on havíeu de ser i que pugui alertar si no té notícies vostres. Tingueu també memoritzat el número de telèfon d'una persona a qui pugueu trucar en cas de necessitat si us heu quedat sense el vostre mòbil.

Saber els teus drets davant la policia i la justícia

L'associació Drets ha preparat molt bon material aquests últims mesos perquè la població estigui ben informada dels seus drets en cas de conflicte amb la policia o la justícia. És important que tothom qui vulgui implicar-se en la defensa de la democràcia, el referèndum i les institucions llegeixi el document '**Conèixer els propis drets**'. Són tan sols sis pàgines amb informació molt didàctica per a saber com cal actuar en cada situació. Si rebem una citació d'un jutge, un fiscal o un cos policíac o si hem estat detinguts, cal posar-se en contacte amb l'equip creat per aquesta associació per obtenir assessorament o assistència legal gratuïta. El número és el 697 83 29 11.

Els detinguts tenen dret a saber quins fets delictius els atribueixen; a no declarar ni a fer cap tipus de manifestació; a no declarar-se culpables; a ser assistits per un advocat; que la detenció i el lloc de custòdia sigui comunicat a la persona que ells triïn; a fer una trucada a la persona que vulguin; a ser

Podem demanar que els agents s'identifiquin. Si van uniformats, han de dur visible la placa amb el número d'agent, el qual tenim dret d'apuntar

assistits per un intèrpret si són estrangers i no parlen castellà; a ser visitats per un metge; i a conservar una còpia de la relació de drets dels quals són titulars. La policia té l'obligació de posar-se en contacte amb l'advocat designat pel detingut. L'advocat pot entrevistar-se amb els detinguts sol·licitant a la policia que li faciliti un espai per a una conversa reservada. L'advocat té dret de fer consignar en l'acta de declaració del seu client qualsevol incidència que cregui que pot ser rellevant.

Davant d'un intent d'escorcoll

Si la policia vol escorcollar una persona, un immoble o un vehicle, cal tenir en compte alguns drets del ciutadà. Per exemple, que tan sols poden entrar a casa nostra o a l'oficina si donem el consentiment o si la policia obté una autorització judicial. També tenim dret de ser presents a l'escorcoll de casa nostra. A més, podem demanar als agents el motiu de l'escorcoll. Podem demanar que els agents s'identifiquin. Si van uniformats, han de dur visible la placa amb el número d'agent, el qual tenim dret d'apuntar. Si no hi van, han d'identificar-se amb la seva credencial on consta el número d'agent. Si fan un escorcoll corporal, l'han de fer amb el màxim respecte i han d'informar-ne del motiu. Si agafen algun objecte personal, caldrà que facin una acta i que ens en donin una còpia. La podem signar o ens hi podem negar. En el cas de les empreses, cal saber que els agents poden accedir a totes les dependències obertes al públic, i també als tallers i magatzems. Només necessiten una autorització judicial per entrar a les oficines d'administració i direcció i als arxius.

Seguretat tecnològica

Per a perseguir els activistes independentistes, la policia pot intervenir les comunicacions d'un investigat si obté una ordre judicial. Tanmateix, s'han donat casos d'escoltes telefòniques i d'intercepció de la correspondència privada sense que hi hagués cap ordre. La diferència entre l'una i l'altra és que la intervenció sense ordre judicial no té cap valor en un judici. Amb tot, les consideracions de limitació legal en una situació d'estat d'excepció de facto com la que vivim a Catalunya tenen poca validesa. Per això cal intensificar la vigilància sobre l'ús dels aparells tecnològics que fem servir per a comunicar-nos per a qüestions relacionades amb les mobilitzacions i les activitats de preparació del referèndum.

En aquest sentit, és recomanable l'ús d'aplicacions de missatgeria amb sistema d'criptació. El WhatsApp és una aplicació poc segura per a comunicacions reservades. Fa uns anys que s'utilitza el Telegram com un servei amb més garanties. Tanmateix, el servei més segur en aquest moment es diu Signal. Per exemple, és l'aplicació que recomana l'ex-analista de la NSA Edward Snowden perquè utilitza el protocol ZRTP, que permet de xifrar els missatges de manera segura. L'aplicació també té la capacitat d'avisar si detecta un intent de penetració extern.

El WhatsApp és una aplicació poc segura per a comunicacions reservades. Fa uns anys que s'utilitza el Telegram com un servei amb més garanties.

La majoria de persones que es mobilitzen aquests dies no tenen res a amagar. Per tant, no cal obsessionar-se excessivament amb l'espionatge.

Els vuit consells de Snowden

Fa poc més d'un any que Snowden va donar vuit consells de seguretat per a l'ús de telèfons mòbils. Són aquests: tenir el mòbil sempre controlat i no deixar-lo sobre cap taula d'un lloc públic ni en mans d'un desconegut perquè hi poden instal·lar programes espia; desactivar les connexions sempre que no es facin servir (xarxa Wi-Fi, localització, Bluetooth...); no fer servir xarxes de Wi-Fi públiques perquè no són segures (poden robar contrasenyes, dades i comunicacions de tota mena); tancar la càmera (es pot fer amb fundes que no tinguin el forat habitual) per evitar un disgust si punxen el mòbil i enregistren el que fas; allunyar el mòbil de les converses importants perquè no utilitzin el micròfon que porta incorporat per escoltar-la; restaurar el mòbil periòdicament per desfer-se dels programes espies que puguin haver-te instal·lat; apagar el mòbil i extreure'n la bateria, que és més segur que no deixar-lo en mode avió; i fer servir contrasenyes segures que alternin lletres, símbols i números amb un mínim de vuit caràcters.

Tot plegat són recomanacions per a uns dies que seran decisius per al futur de tot el país. La majoria de persones que es mobilitzen aquests dies no tenen res a amagar. Per tant, no cal obsessionar-se excessivament amb l'espionatge. Els màxims dirigents de l'independentisme ja tenen incorporades moltes d'aquestes pràctiques. Però hi ha qüestions que és bo que les sàpiga tothom. Si sabem com ens hem de comportar, com podem actuar més segurs i quins són els nostres drets, estarem més preparats per encarar tot el que estigui disposat a fer l'estat autoritari que volem abandonar com més aviat millor.

Les eleccions que posen en joc el lideratge d'Europa

L'Aravot La Unió Demòcrata Cristiana de Merkel lidera amb claredat tots els sondatges per davant de l'ex-president del Parlament Europeu, Martin Schulz

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Dissabte els alemanys estan convocats a les urnes per les eleccions federals. Excepte que hi hagi sorpreses, els resultats donaran un quart mandat a la cancellera Angela Merkel, que governa des del 2005.

Els socis naturals de Merkel, els liberals del Partit Democràtic Lliure (FDP), van quedar per primer cop fora del Bundestag per dues dècimes. Aquest fet va portar a una 'gran coalició' de democristians i socialdemòcrates en què ambdós grans partits de la política alemanya es van repartir les responsabilitats de govern i la campanya es va convertir en un debat de matisos, sense grans canvis, més enllà de l'aparició de l'extrema dreta per primer cop des del nazisme.

Actualment, la Unió Demòcrata Cristiana, el partit de Merkel, juntament amb el seu referent a Baviera, la Unió Social Cristiana, lideren amb claredat totes les enquestes. L'economia funciona. Té un PIB creixent, l'atur més baix des de la reunificació i superàvit pressupostari des de fa tres anys.

La presidenta ha promès

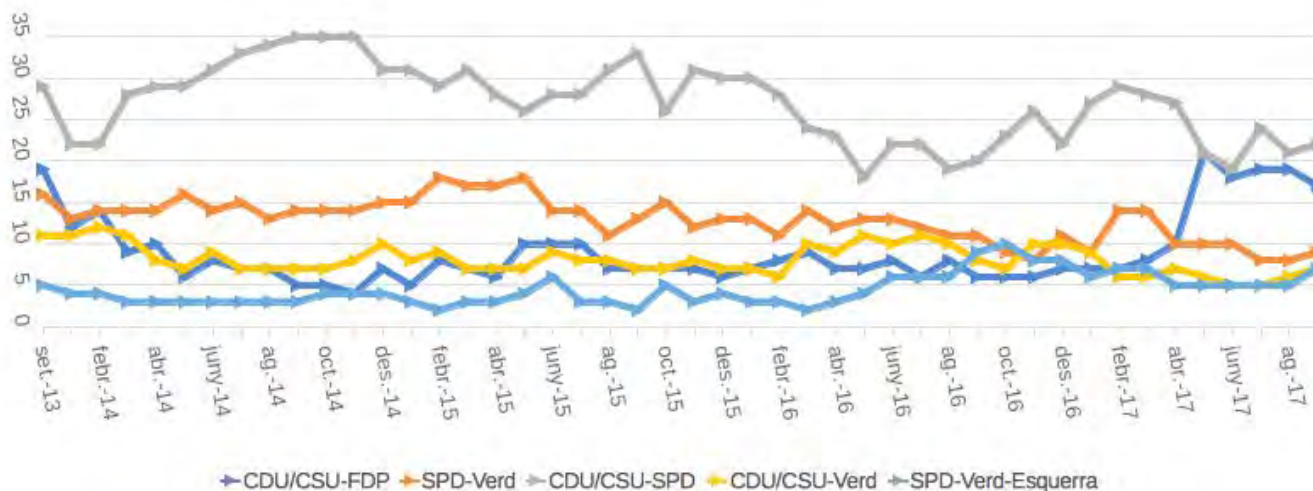
Els resultats donaran un quart mandat a la cancellera Angela Merkel

retallades fiscals i ocupació plena el 2025. Difícilment els alemanys voldran canvis i, sobretot els votants democristians, que tenen un perfil rural i conservador. Però no tot és tan perfecte. La desigualtat continua ampliant-se, un 17% de la població es troba en risc de pobresa, hi ha feines precàries i les principals preocupacions ja són la igualtat d'oportunitats en l'educació i la pobresa a la tercera edat.

El difícil paper socialdemòcrata

No és d'estranyar que els socialdemòcrates, liderats per l'ex-president del Parlament Europeu, Martin Schulz, hagin centrat la campanya en la justícia social i la distribució de la riquesa. En una economia creixent, ha centrat les promeses en més inversions en l'estat de benestar: educació, sanitat i millors programes per als aturats.

També està a favor del

matrimoni de persones del mateix sexe i disposat a posar fi a la bretxa salarial entre homes i dones. Ha mostrat una oposició molt superior a Trump perquè s'ha negat a augmentar la despesa de defensa en el 2% del PIB i ha proposat d'eliminar les armes nuclears estacionades a Alemanya.

Encara que Schulz va arribar a superar Merkel com a candidat preferit, ara mateix la diferència és gran: Merkel té una previsió d'un 56% i el socialdemòcrata d'un 32%. Les bones expectatives es van veure truncades a les urnes, on van ser derrotats durant les eleccions regionals del Sàrr, Slesvig-Holstein i Rin del Nord-Westfàlia, un feu socialdemòcrata fins al moment.

Un dels problemes és que moltes de les crítiques als democristians no són creïbles, ja que han governat junts, així com tampoc hi ha grans propostes radicals, com l'impost a les grans fortunes que volia l'ala esquerra del partit. A més, una bona part de les polítiques actuals són una

Una bona part de les polítiques actuals són una continuació de les reformes del socialdemòcrata Gerhard Schröder

continuació de les reformes del socialdemòcrata Gerhard Schröder (1998-2005), de manera que les crítiques van contra part del seu partit.

La impossibilitat de renunciar als programes socialdemòcrates, així com la necessitat de distanciar-se de Merkel, implica un equilibri difícil per a Schulz, mentre que el sector esquerrà opta per una aliança d'esquerreres com la que es va fer a Berlín, on governen amb Die Linke i els Verds. Aquesta idea és nefasta a l'oest industrial, com ara Rin del Nord-Westfàlia, on els comunistes encara tenen molt mala imatge i han allunyat part dels votants més moderats.

La importància de ser tercer

La tercera posició en les eleccions pot ser clau en les futures coalicions governamentals, així com en temes de visibilitat, ja que una nova gran coalició convertiria el tercer partit en el cap de l'oposició.

L'actual cap de l'oposició és l'esquerra alternativa de Die

Linke, que és forta a l'ex-Alemanya de l'estat i mai no ha governat a escala estatal. Les principals propostes són la regularització del mercat d'una manera més estricta i un salari mínim més alt (l'actual és de 1.498€). Si els resultats del CDU són pitjors que els que s'esperen es podria formar una coalició de centreesquerra (SPD, Die Linke i Verds), encara que hi ha grans diferències entre els partits.

Forschungsgruppe Wahlen

La coalició preferida pel conjunt dels alemanys és la gran coalició, però això podria tensar els socialdemòcrates. Òbviament, tant CDU-CSU com SPD prefereixen governar en coalició com a socis majoritaris, amb partits més petits. Tot i això, no es descarta un nou pacte dels dos grans partits. Per tant, la coalició natural CDU-FDP ara mateix sembla la més lògica.

L'FDP, que va quedar fora del Bundestag el 2013, ha format part de sis governs alemanys com a soci minoritari dels socialdemòcrates i els democristians. Com

Més d'un terç dels votants continuen indecisos i el gran avantatge de Merkel podria ser negatiu

Merkel, l'FDP proposa de fer retallades fiscals. El partit, que té com a base principal de votants empresaris, autònoms i professions liberals (advocats, metges, etc.), s'ha caracteritzat per la defensa de la propietat privada, el lliure mercat i l'estat limitat.

Entre les condicions posades per la coalició, hi ha la de reforçar les normes d'asil i acceptar les deportacions de persones amb reclamacions. També es nega a fer un pressupost comú per a la zona euro, acordat per Merkel i Macron, si s'ha de finançar amb impostos del pressupost nacional, ja que considera que això implicaria una compensació fiscal permanent i una unió de transferència que posaria en perill Europa.

Tot i això, tampoc sembla que tan sols amb l'FDP arribin a la majoria, així que necessitarien també el suport dels Verds, un pacte que es coneix com a Jamaica pels colors dels partits. Però els Verds podrien demanar grans concessions en l'àmbit estatal.

Actualment, més d'un terç dels votants continuen indecisos i el gran avantatge de Merkel podria ser negatiu, ja que molts electors que donen per segura la victòria podrien

Si l'extrema dreta entra al Bundestag, tornarà per primer cop des de fa setanta anys

votar pensant a reforçar el soci que volen com a parella de coalició.

Aproximadament la meitat dels seients del Bundestag (299) són triats en districtes electorals, on surt escollit el candidat més votat. Els escons es reparteixen en un segon vot, de manera proporcional, amb què aconseguixen seient els partits que superen el llindar del 5%. El Bundestag, teòricament, està format per 598 representats, però si un partit obté més seients de manera majoritària que el que li pertocaria d'acord amb el vot proporcional, el parlament pot ser ampliat fins als 800 diputats (actualment en té 631).

L'entrada de l'extrema dreta

Si l'extrema dreta entra al Bundestag, cosa que sembla gairebé assegurada (les enquestes li donen un 10% dels vots), tornarà per primer cop des de fa setanta anys. Fins i tot les enquestes li donen la possibilitat de ser tercera força, i, per tant, en cas de gran coalició, de ser el principal partit de l'oposició.

L'entrada, a més, li suposaria un finançament estatal que li permetria de contractar nous treballadors i obrir

més oficines de partit, augmentant l'abast nacional. A més, mediàticament, tindrien presència en discursos a la televisió, consultes oficials al govern i seients en comissions legislatives.

El partit va tenir el seu punt àlgid a final del 2016, quan va arribar al 15,5% dels vots, però les divisions internes el van fer baixar. La líder fins al moment Frauke Petry, del sector pragmàtic, va renunciar a ser candidata l'abril del 2017 perquè optava per no fer sortides de to racistes, contra el feminisme o antisemites i presentar-se com una força centrista. Però va imposar-se el sector dur de la formació.

El partit, de moment, té el rebuig de la resta de formacions, però ha tingut la capacitat d'obtenir votants de tot l'espectre polític descontents, sobretot, en matèria d'immigració. L'AfD defensa el control efectiu de les fronteres i considera l'Islam 'una amenaça real per la pau'.

El partit sí que ha tingut capacitat de fer moure els altres partits en el debat migratori. El 2015 el govern va deixar entrar 1,3 milions de refugiats, fet que va fer perdre una popularitat a Merkel que va ser capitalitzada per l'AfD.

El mateix govern va canviar la política, facilitant l'acord de reubicació i reassentament entre la Unió Europea i Turquia. El tancament de la ruta dels Balcans va fer baixar dràsticament les peticions d'asil. Merkel ha promès que no es repetiria. Els socialdemòcrates, i fins i tot Die Linke i els Verds, també han apostat per la contenció de l'arribada de la immigració. Per una altra banda, els liberals (FDP) aposten per ser més estrictes en el reagrupament familiar, assistint només els fills menors dels refugiats. Per tant, encara que no governin, la simple aparició de l'AfD ha mogut la resta de formacions cap a posicions més dures.

També s'han aplicat polítiques en favor de la integració. Més de mig milió de refugiats van assistir a cursos d'integració durant l'any passat. La situació ara bascula cap a l'accés laboral de persones que tenen permisos de residència limitats i traves per treballar i que no parlen l'alemany amb fluïdesa. Un nou repte, en què tant les polítiques que facilitin llocs de feina, com un aïllament, poden afavorir els resultats electorals de l'AfD. ■

La cultura popular i els escriptors es posicionen a favor del referèndum

Cultura Entitats membres del Consell de Cultura de Barcelona i set-cents escriptors signen manifestos a favor de l'1-O

Manifest dels escriptors

Un grup d'escriptors ha promogut aquest manifest, al qual s'han adherit i continuen adherint-se gent de lletres i professionals del món del llibre que escrivim, traduïm, corregim, editem o venem llibres. El teníem a punt abans dels fets del 20 de setembre; després, creiem que és encara més necessari. (Si us hi voleu afegir, escriviu a manifest.escriptors@gmail.com).

L'1 d'octubre els escriptors també votarem

Som escriptors. Treballem amb la paraula per mirar d'expressar-nos i de construir imatges en què ens puguem reconèixer i en què es reconeixin els lectors. El nostre repte és aquest, i fer-ho tan bé com en siguem capaços, i això vol dir també amb la màxima llibertat. Per això tot sovint som entre els primers que reclamem i vetllen per la llibertat d'expressió.

Ara en torna a ser l'hora. Som a les portes de l'1 d'octubre i el govern de Catalunya ha emplaçat la ciutadania a expressar, en referèndum, si vol que el país sigui un estat independent en forma de república o continuï essent una comunitat autònoma espanyola. A nosaltres, en tant que escriptors, aquesta crida ens interpel·la com a la majoria de conciutadans.

Però encara ens interpel·la més, si és possible, des del moment que constatem com hi estan reaccionant tots els ressorts de l'estat espanyol. La seva resposta –hiperbòlica, entotsolada, d'un hiperlegalisme histriònic, d'un supremacisme arnat– va començar per fer impossible el debat polític serè. I ara ja atempta sense escrúpols contra la llibertat d'expressió i altres drets fonamentals.

No podem acceptar que s'escorcollin impremtes i mitjans de comunicació, que es prohibeixin actes públics, que s'intimidi els qui treballen perquè tots els ciutadans puguem decidir el nostre futur col·lectiu. Per això cridem a participar en el referèndum del pròxim diumenge 1 d'octubre. Que cadascú voti el que vulgui. Però que no hi falti. Perquè ara mateix el que hi ha en joc no és només el futur del país. Ens hi juguem també la llibertat d'expressió, la dignitat de ser ciutadans de ple dret.

Per tot això els escriptors votarem.

Manifest de les entitats

Posicionament d'entitats membres de la Comissió de Cultura Popular i Tradicional i de Patrimoni Immaterial del Consell de la Cultura de Barcelona davant el referèndum i les festes de la Mercè 2017.

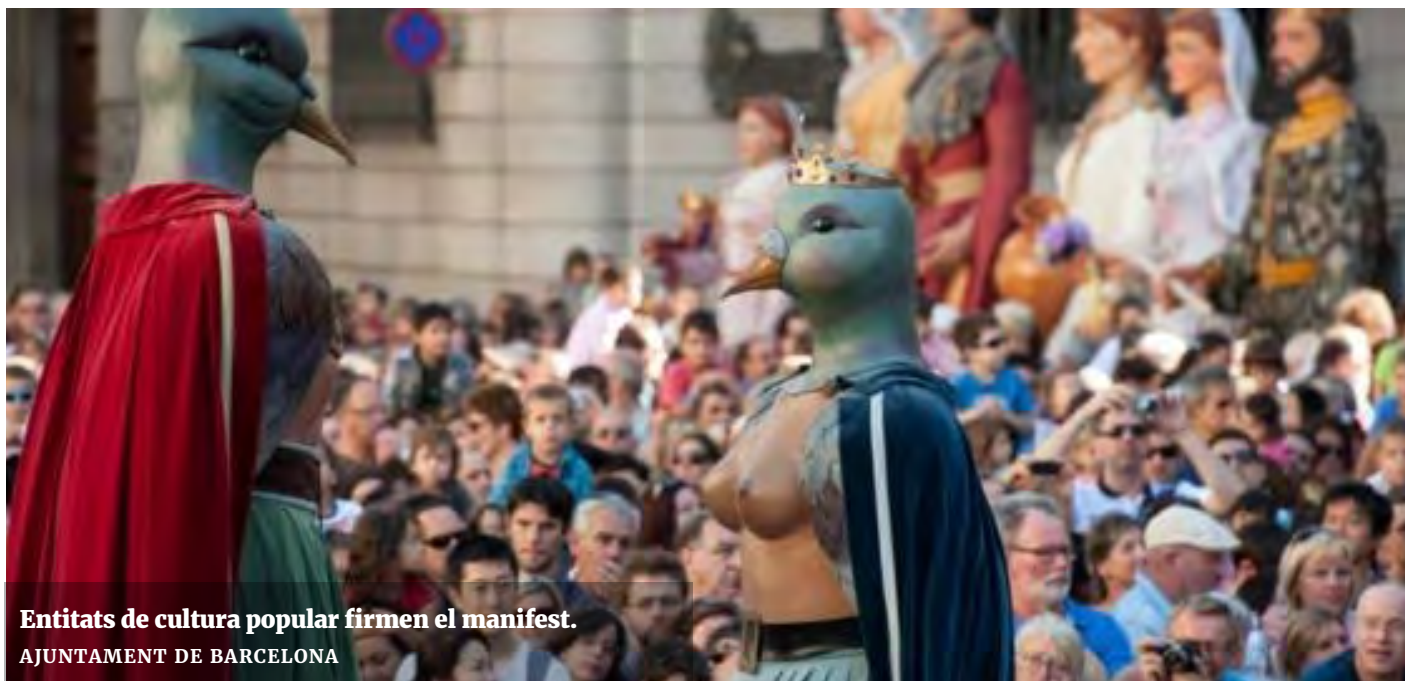
La cultura popular és una escola de ciutadania, i com a tal, també una eina d'apoderament ciutadà. Lluny de ser un eslògan, aquesta afirmació es demostra en el funcionament intern de totes les associacions culturals catalanes. Totes les persones que en formen part hi participen activament i en igualtat de condicions. Les urnes i les votacions són habituals en la presa de decisions de les entitats. Ningú és exclòs quan desitja expressar la seva opinió, votar les resolucions proposades, o optar a càrrecs directius. La cultura popular i l'associacionisme sempre ha donat veu als col·lectius més desvalguts, liderant la lluita democràtica perquè la ciutadania sigui protagonista del seu futur.

Hereves d'aquesta tradició, les entitats sota signants, integrants de la Comissió de Cultura Popular i Tradicional i de Patrimoni Immaterial del Consell de la Cultura de Barcelona, manifestem:

—El suport a la celebració del referèndum sobre l'autodeterminació de Catalunya, convocat l'1 d'octubre per la Generalitat de Catalunya. Els Pactes sobre Drets Civils i Polítics i sobre Drets Econòmics, Socials i Culturals, aprovats per l'Assemblea General de Nacions Unides el 19 de desembre de 1966, reconeixen el dret dels pobles a l'autodeterminació. Un dret que el Parlament de Catalunya, representant la sobirania popular del poble català, ha decidit exercir mitjançant l'aprovació de la Llei 19/2017 del 6 de setembre, del referèndum d'autodeterminació. La societat catalana, emparada en aquesta convocatòria legal, legítima i radicalment democràtica, té el dret a decidir quin estatus polític desitja per Catalunya.

—La lluita per garantir les llibertats democràtiques bàsiques: expressió, reunió, associació, manifestació, opinió, premsa, i participació política.

Aquestes llibertats són drets universals en qualsevol societat democràtica avançada. Prohibir-ne el lliure exercici a qualsevol grup o opció ideològica implica qüestionar el seu vigor pel conjunt de la

Entitats de cultura popular firmen el manifest.

AJUNTAMENT DE BARCELONA

ciutadania. Cap instància judicial pot laminar-los, restringir-los o prohibir-los.

—Les Festes de la Mercè són una celebració cívica, transversal i tolerant.

Les festes són un aparador de les millors virtuts de la ciutat de Barcelona. Són moltes les entitats de cultura popular barcelonines, i també catalanes, que hi participen perquè la festa esdevingui un èxit de convivència i inclusió.

En conseqüència, per mantenir l'essència participativa i lúdica de les festes de la Mercè, els sota signants insten:

—Tots els barcelonins i barcelonines a participar i gaudir de les festes de la Mercè, expressant lliurement i cívica les seves opinions si així ho desitgen.

—Les autoritats municipals a vetllar perquè les festes de la Mercè es desenvolupin en plena normalitat, garantint l'actuació de la Guàrdia Urbana en la preservació dels esmentats drets d'expressió, reunió i opinió.

Adifolk, Agrupació Bestiari Festiu i Popular de Catalunya – Territorial Barcelonès, Agrupació de Bestiari Festiu i Popular de Catalunya, Agrupació de Colles de Geganters de Catalunya, Agrupament d'Esbarts Dansaires, Amadeu Carbó (a títol individual), Associació Amics del Gegant del Pi, Associació Catalana de Puntaires, Associació Cultural Joan Amades, Associació de Pessebristes de Barcelona, Associació de Pessebristes de Ciutat Vella, Associació Symphocat, Can Mussons, Castellers de Barcelona, Castellers de la Sagrada Família, Castellers de la Vila de Gràcia, Castellers de Sants, CAT – Centre Artesà Tradicionari, Centre Cultural Els Propis, Colla Castellera Jove de Barcelona, Colla Gegantera del

Casc Antic de Barcelona, Colla Gegantera de Nou Barris, Comissió Cívica del Carnaval, Comissió de Seguiment del Protocol Festiu, Comissió dels Tres Tombs de Barcelona, Confederació Sardanista de Catalunya, Consell de la Cultura al Consell de Ciutat, Coordinadora Colles de Diables i Bestiari de Foc Barcelona, Coordinadora d'Entitats de Clot – Camp de l'Arpa, Coordinadora de Ball de Bastons de Barcelona, Territorial del Barcelonès, Coordinadora de Balls de Bastons de Catalunya, Coordinadora de Colles Castelleres de Barcelona, Coordinadora de Colles de Diables i Bestiari de Foc de Barcelona, Coordinadora de Trabucaires de Barcelona, Coordinadora de Trabucaires de Catalunya, Cor de Carxofa, Ens de l'Associacionisme Cultural Català, Esbart Català de Dansaires, Escola de Puntaires, Federació Catalana Ateneus, Federació Catalana Catifaires, Federació Catalana d'Entitats Corals, Federació Catalana d'Entitats Corals – Demarcació del Barcelonès, Federació Catalana de Pessebristes, Federació Catalana de Societats Musicals, Federació Catalana Societats Musicals, Federació Catalana Pessebristes, Federació Coordinadora d'Entitats Sardanistes de Barcelona, Federació d'Entitats de Cultura Popular i Tradicional de Barcelona Vella – La Casa dels Entremesos, Federació de Cors de Clavé, Federació de Diables de la Ciutat de Barcelona, Federació Grups Amateurs de Teatre de Catalunya, Fundació Festa Major de Gràcia, Fundació Procat, Germanat de Sant Andreu, Germanat de Trabucaires, Geganters i Grallers de Sant Andreu, Griselda Karsunke Llovet (a títol individual), Institut Català d'Antropologia, Joan Azorín (a títol individual), Josep Fornés (a títol individual), Josep Maria Gol Perlasia (a títol individual), Lluís Josep Ramoneda (a títol individual), Moviment Coral Català, Coordinadora de Colles de Cultura de Gràcia, Federació de Colles de Sant Medir, Federació de Colles de Diables i Bestiari de Foc Barcelona, Oriol Pascual (a títol individual), Toni Mañané (a títol individual), Tradillibreria, Unió de Colles Sardanistes de Catalunya.

El Ministeri d'Interior espanyol mostra les cartes segrestades, com en els operatius contra el narcotràfic. ACN

Com si els *demòcrates* fossin *narcotraficants*

SEBASTIÀ BENNASAR

La Guàrdia Civil actua contra el govern de Catalunya com si perseguís narcotraficants i les butlletes i urnes fossin la droga a comissar

Segurament molts de vosaltres deveu seguir, gràcies a la plataforma Netflix, la sèrie de televisió *Narcos*, que reconstrueix amb bastant fidelitat l'ascens i caiguda del càrtel de Medellín i la seva substitució pel càrtel de Cali una vegada mort Pablo Escobar el 1993. (Per cert, el germà d'Escobar, Roberto de Jesús, ha demanat 1.000 milions de dòlars per drets d'imatge del

seu germà.) A la sèrie es pot veure a la perfecció el joc de narcotraficants i forces de seguretat per aconseguir cadascú d'ells el seu objectiu: els primers, introduir la màxima quantitat de cocaïna al mercat —especialment el nord-americà— i els segons, intentar detenir els responsables del càrtel i, a la vegada, comissar la quantitat de droga més gran possible per estrangular financierament els traficants.

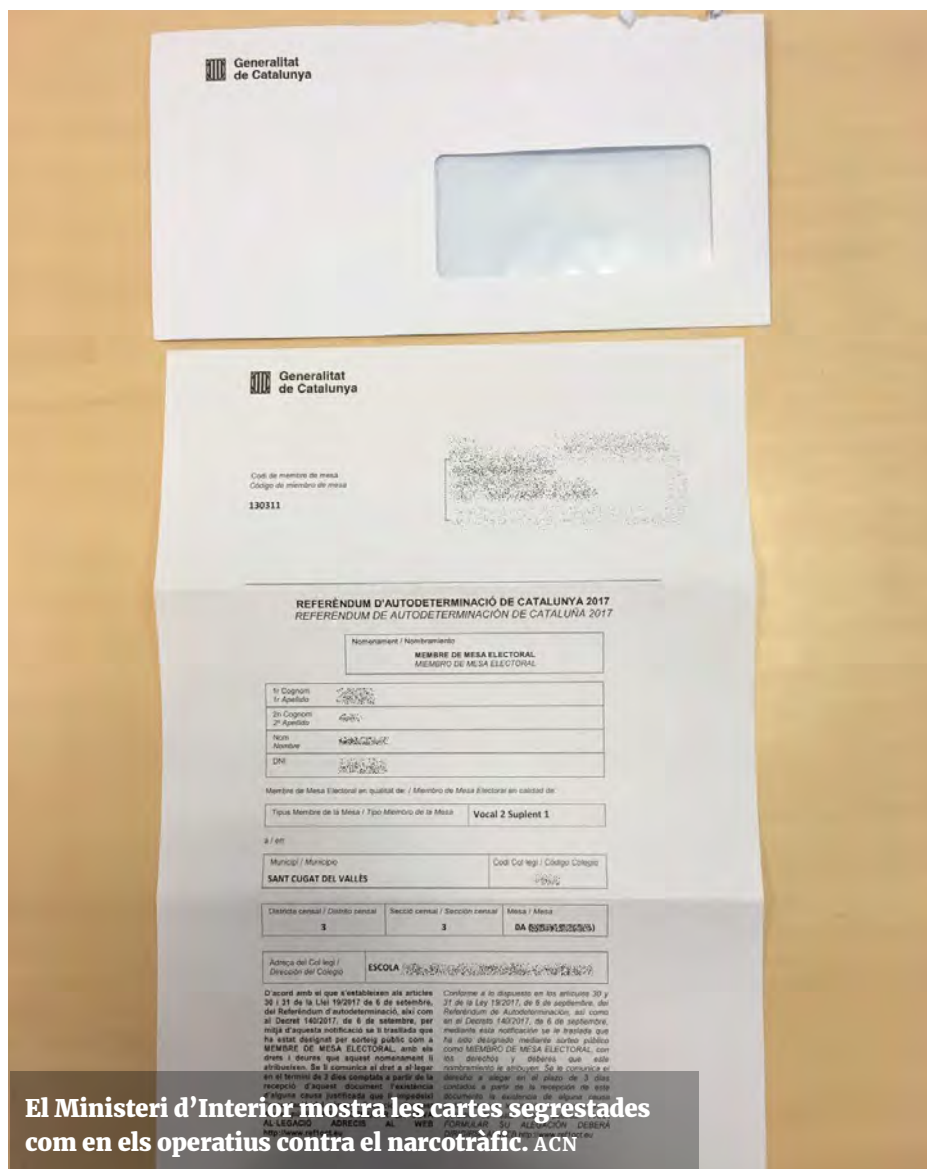
Les actuacions de la Guàrdia Civil a Catalunya no difereixen gaire de les que hem pogut veure a les pantalles amb la sèrie de moda. No sabem si és que desconeixen una altra manera de fer, però aquest cos armat de caire militar podria haver fet les coses d'una altra manera. De fet, a tots els detinguts aquests darrers dies a Catalunya se'ls hauria pogut enviar una notificació judicial i segurament la majoria hauria comparegut. Només en cas de no fer-ho s'hauria d'haver enviat els agents.

Però si ens fixem una mica en els escorcolls —alerta, molts sense ordre judicial i

per tant amb la possibilitat que tot el material segrestat no pugui ser emprat com a prova en un judici perquè l'apropiació no s'ha fet amb les garanties judicials que n'avalen la no manipulació— veurem que la manera de procedir dels agents està marcada per altres pràctiques derivades directament de la lluita antiterrorista i contra el tràfic de substàncies estupefaents.

Objectiu número 1: les urnes i les butlletes

L'assalt a la Conselleria d'Economia principalment i a altres dependències del

hagués passat la informació (deixarem de banda si ho va fer per patriotisme espanyol o si hi havia alguna altra mena de recompensa pel mig) o bé la Guàrdia Civil havia aconseguit infiltrar algú del seu equip en aquestes empreses, un fet que no s'ha de descartar perquè hi ha milenars d'agents de paísà a Catalunya, tant de la Benemèrita com dels serveis d'intel·ligència, desplegats pel territori tant per al control antigihadista com per al control de l'independentisme.

La tercera opció és molt improbable. Però Joan March, el gran contrabandista illenc fundador d'un imperi financer, sovint filtrava als carrabiners per on entraria una quantitat de tabac important. Llavors distreia la seva atenció i per la part oposada de l'illa feia desembarcar un carregament deu vegades major (i a la vegada, amb el primer carregament feia desaparèixer també algun dels seus homes que tenia massa aspiracions). Res fa pensar que aquesta hagi estat l'estratègia del govern, però mai se sap.

Per què és tan important comissar la droga en una operació d'aquesta mena? Doncs per dos fets cabdals. El primer, per tenir una prova sòlida contra els traficants: com més quantitat és interceptada, més altes són les condemnes. El segon és perquè l'estrangulament financer de la banda obliga els membres que no han estat detinguts a prendre més riscos i fer moviments en fals. Així va caure, per exemple, la famosa banda della Magliana italiana, operativa a Roma des dels anys setanta fins a

govern no és més que una segona fase de l'ofensiva de l'estat espanyol a Catalunya contra el referèndum. El primer objectiu, aquest ja no de tipus judicial sinó ordenat directament des del Ministerio a les forces de seguretat que en depenen directament i també a Mossos d'Esquadra i policia local, és trobar com sigui les urnes i les butlletes que permetin la votació de l'1 d'octubre. La lògica és senzilla: sense aquests elements no pot haver-hi votació.

A partir d'aquí i fins a tro-
bar les butlletes intercepta-

des a la nau industrial de Pau Furriol a Bigues i Riells, el dispositiu va ser exactament el mateix que s'hauria fet servir en una operació antidroga o contra el terrorisme: en primer lloc una batuda pels llocs habituals sospitosos on es pot amagar aquesta mercaderia. A això varen respondre els escorcolls a diferents impremtes i a la seu del setmanari El Vallenc. Normalment aquesta acció serveix –en el cas de les operacions antidroga– perquè els narcotraficants es confiïn. Hi ha una pèrdua relativament pe-

tita del material, però el gruix queda ben salvat. En el cas de les butlletes, les urnes i els cartells, es va buscar primer en locals i empreses que ja han fet material d'aquesta mena per a partits polítics i entitats, però el resultat no va ser l'esperat.

I com s'arriba a Bigues i Riells? Doncs no ho sabrem mai, però en el cas de les grans operacions antidroga sempre s'actua de dues maneres: o bé hi ha un confident o bé hi ha un infiltrat. I en el cas de les butlletes? Bé podria ser que algú ben informat

L'entrada és pròpia també de les operacions contra el tràfic de drogues o contra el terrorisme

Si Pablo Escobar fos viu, segur que li faria molta gràcia la decoració dels vaixells on hauran de dormir els agents

principi dels noranta i que ha inspirat també una fantàstica sèrie de televisió a Itàlia. Per tant, tenir les urnes i les butlletes obliga el govern a fer moviments i això és el que s'ha intentat amb les operacions contra tots els alts càrrecs 'tècnics' implicats en el referèndum.

Segon objectiu: l'economia

El segon objectiu que ha tingut la Guàrdia Civil ha estat aconseguir les proves per a demostrar que s'han gastat diners públics en l'organització del referèndum. Aquest material ha de servir els jutges per a intentar encolomar el màxim de delictes possibles als responsables directes d'aquestes actuacions i sobretot intentar que entre aquests hi hagi el delicte de sedició, cosa que comporta una possible pena de presó més alta per a qui el comet. L'objectiu d'aquesta missió és estrangular encara més l'economia malmesa amb el segrest de butlletes i urnes i a més a més infondre el màxim de por en els ciutadans.

Ara bé, l'entrada en els edificis en molts casos sense ordre d'escorcoll, fortament ar-

mats, amb passamuntanyes, i les detencions brutals i sense garanties democràtiques, així com l'intent d'entrar a la seu de la CUP, en aquest cas en una maniobra de la policia espanyola, es giren totalment en contra. Fins ara la Guàrdia Civil complia ordres i feia escorcolls, però els fets de dimecres i la seva entrada a la brava amb poques garanties judicials els col·loca a ulls internacionals –a Catalunya ja se'ls veia així– com a simplement forces repressores. I és que l'entrada és pròpia també de les operacions contra el tràfic de drogues o contra el terrorisme: fortament armats, encaputxats en alguns casos, sense identificació. Res a veure amb una operació purament econòmica. Recordem-ho, per ells, els organitzadors del referèndum ataquen la unitat d'Espanya i la constitució i, com a cos militar, tenen el mandat constitucional de defensar-la. Potser això justifica per ells l'entrada brutal a les institucions del govern. És clar que la resposta massiva i pacífica de la gent no és la que esperaven i amb la seva actuació aconseguixen una inter-

nacionalització del conflicte gràcies a aquestes imatges. D'altra banda, en paral·lel hi ha el bloqueig econòmic, però això ja són figures d'un altre paner.

El nom de les operacions

Un altre fet molt divertit d'observar és el nom de l'operació. L'han batejada com a Anubis, déu egipci de la mort. Segons hem consultat a diferents fonts de la policia espanyola, dels Mossos d'Esquadra i de la judicatura, el nom de les operacions sempre els escull el cap de l'operatiu –de vegades en consens amb els seus homes– i excepcionalment la fiscalia. El nom de l'operació ha de servir perquè els agents se sentin còmodes, ha de ser fàcil d'identificar al mig de les múltiples causes que s'investiguen, i en cap cas no pot contenir ni el nom ni el cognom de les persones investigades. La tradició de posar nom a les operacions ve, com no podia ser d'altra manera, de la terminologia militar, que batejava amb noms clau objectius estratègics i actuacions militars concretes per a evitar que la informació caigués en mans

enemigues. Des de llavors algú ha agafat el gust als clàssics de diferents tradicions i són molt habituals els batejos semblants en els operatius contra el tràfic de drogues i el terrorisme.

El cas, però, és que amb la denominació d'Anubis no han estat gaire encertats. El motiu és que aquesta divinitat és representada sempre amb el cap d'un xacal. I és que de la denominació d'Anubis a la identificació amb el xacal hi ha només una passa. I és clar, el xacal no queda gaire ben parat en això del regne animal perquè entre altres coses se'l considera covard, que ataca en grup perquè no s'atreveix a fer-ho en solitari i sovint s'alimenta de carronya i de deixalles. Vés a saber si el comandament que va posar nom a l'operació sabia més d'egiptologia que de zoologia. Potser és per això que vénen els reforços. Ara bé, si Pablo Escobar fos viu, segur que li faria molta gràcia la decoració dels vaixells on hauran de dormir els agents, potser se'ls enganxa una mica d'humor i deixen d'entrar com si els demòcrates fossin narcotraficants. ■

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 23 juliol/Dijous 27 juliol

Dilluns 18.

Les cinc mentides més grosses de la campanya del no

Dilluns 18.

‘Davant la repressió, tot l’humor que es vulgui, però també molta vigilància’

Dijous 21.

La Revolta dels Somriures

ALBERT SALAMÉ

Divendres 22.

Vaixells, helicòpters...
i mambo!
Mail Obert de Roger Cassany

ALBERT SALAMÉ

Les cinc mentides més grosses de la campanya del no

Referèndum Us oferim els arguments i les fonts que podeu fer servir per desmuntar les mentides més habituals

REDACCIÓ

En el debat sobre el referèndum i el procés cap a la independència, l'unionisme ha difós algunes afirmacions que són mentides, unes mentides fàcils de contrastar. Us oferim les cinc més gruixudes i els enllaços que us serviran per a demostrar a qualsevol que són falsedats.

1. El referèndum és un delictes i és il·legal

Això és mentida. Deixant de banda el fet que el referèndum és emparat per la Llei del Referèndum d'Autodeterminació del Parlament de Catalunya, fins i tot amb el codi penal i l'ordenament jurídic espanyols fer un referèndum no pot ser considerat delictes.

Ací trobareu l'article primer del títol preliminar del codi penal espanyol. Diu: 'No serà castigada cap acció ni omissió que no sigui prevista com a delictes per llei anterior a la seva perpetració.'

La convocatòria d'un referèndum no tan sols no ha estat definida com a delictes al codi penal, sinó que s'ha palesat –tant al congrés com al Tribunal Constitucional espanyols– que no ho és. El PP va canviar el codi penal per

El president del govern espanyol, Mariano Rajoy, amb el dirigent del PP català, Xavier García Albiol. ACN

mitjà de la llei d'arbitratge, el 2003, per provar d'encausar el president basc. Aquesta reforma del codi penal **va ser anul·lada** pel Tribunal Constitucional i també pel congrés a iniciativa del primer ministre d'aleshores, Rodríguez Zapatero.

2. El dret d'autodeterminació no existeix enlloc del món.

Això és mentida. El dret d'autodeterminació és re-

collit en l'article primer de la Carta de les Nacions Unides:

Desenvolupar entre les nacions unes relacions amistoses basades en el respecte al principi de la igualtat de drets dels pobles i del seu dret a la lliure determinació, i prendre totes aquelles mesures apropiades a enfortir la pau universal [...]

però sobretot en les dues convencions de l'ONU formulades el 1966 i conegudes amb el nom de Pacte Internacional dels Drets Civils i

Polítics i Pacte Internacional dels Drets Econòmics, Socials i Culturals. Aquestes normes, que els estats s'obliguen a respectar, inclouen el mateix text en l'article primer:

Tots els pobles tenen el dret d'autodeterminació. En virtut d'aquest dret, determinen lliurement el seu estatut polític i procuren també pel seu desenvolupament, econòmic, social i cultural.

Una mentida habitual de l'ex-ministre García-Margallo

L'unionisme ha difós algunes afirmacions que són mentides, unes mentides fàcils de contrastar

és que només hi ha tres constitucions al món que parlen del dret d'autodeterminació. Això és rotundament fals. N'hi ha trenta-vuit, de constitucions, que fan referència al dret d'autodeterminació i l'invoquen com a font de legitimitat. En són exemples les de nou estats dels vint-i-vuit de la Unió Europea: Alemanya, Croàcia, Eslovàquia, Eslovènia, Estònia, França, Hongria, Letònia i Portugal. **Ací** podeu trobar-ne totes les referències.

3. Espanya no pot acceptar el referèndum d'autodeterminació perquè ho prohibeix la constitució.

Mentida. La constitució espanyola, en l'article 10.2, diu:

Les normes relatives als drets fonamentals i a les llibertats que la Constitució reconeix s'interpretaran de conformitat amb la Declaració Universal de Drets Humans i els tractats i els acords internacionals sobre aquestes matèries ratificats per Espanya.

i en l'article 96 afegeix:

Els tractats internacionals celebrats vàlidament formaran part de l'ordenament intern una vegada hagin estat publicats oficialment a Espanya. Les seves disposicions només podran ser derogades, modificades o

suspeses en la forma prevista en els mateixos tractats o d'acord amb les normes generals del dret internacional.

El 28 de setembre de 1976 el govern espanyol va ratificar els dos convenis de l'ONU esmentats abans. Recordem què diuen en l'article primer:

Tots els pobles tenen el dret d'autodeterminació. En virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu estatut polític i procuren també pel seu desenvolupament, econòmic, social i cultural.

La ratificació (la trobareu **ací**), signada per Juan Carlos, diu:

Aprovo i ratifico tot allò que s'hi disposa, i prometo complir-ho, observar-ho i fer que es compleixi i observi puntualment en totes les seves parts.

En conseqüència, Espanya resta obligada a complir i observar el dret d'autodeterminació dels pobles, car no pot derogar l'obligació imposada per l'ONU i acceptada amb la signatura de les convencions.

4. Catalunya no ha estat mai independent. És una autonomia perquè ho va decidir la constitució espanyola i, per tant, no té drets històrics que pugui invocar.

Mentida. Els drets històrics de Catalunya són indiscutibles. Fins el 1714 Catalunya no formava part de cap entitat que pugui relacionar-se amb això que avui és Espanya. La corona catalano-aragonesa era un estat federal que incloïa territoris de les penínsules ibèrica i itàlica, de les illes de la Mediterrània i del continent mateix. El 1714 Catalunya va ser incorporada a la força dins la monarquia espanyola. Però des d'aleshores ha proclamat la independència quatre voltes:

–Entre el 1810 i el 1812, el Principat fou un estat completament independent, que mantenien una relació estreta amb l'Imperi francès.

–El mes de març del 1873 la Diputació de Barcelona va proclamar l'estat català, que incloïa les quatre províncies del Principat i les quatre illes Balears i Pitiüses. Aquest estat es va integrar en la naixent primera república espanyola.

–El 1931 i el 1934 la Generalitat republicana va proclamar la república catalana. Francesc Macià ho va fer el 14 d'abril de 1931, poques hores abans que a Madrid es proclamés la república espanyola. Tres dies després, Macià va acceptar que la república catalana fos part de l'espanyola. Lluís Companys també va proclamar la república catalana el 6 d'octubre, proclamació que va ser avortada militarment per la república espanyola.

Però l'argument més important és que és impossible que la font de legitimitat de la Generalitat de Catalunya sigui la constitució espanyola, si es té en compte que la Generalitat va ser restaurada

per l'estat espanyol abans d'existir la constitució.

La restauració de la Generalitat es fa pel real decret llei 41/1977 de 5 d'octubre (el trobareu **ací**), que reconeix la legitimitat del president Josep Tarradellas, president escollit per les institucions de la república. La constitució espanyola no es va aprovar fins el 29 de desembre de 1978, que es quan es publica al BOE: la Generalitat de Catalunya ja funcionava des de feia més d'un any.

5. La independència no es pot aconseguir amb un referèndum unilateral i sense acord amb l'estat espanyol

Mentida. Entre el 1905 i el 1991, 52 entitats substatals com Catalunya van fer referèndums d'independència. I des del 1991 se n'han fets 53 més. Per tant, en poc més d'un segle hi ha hagut 105 referèndums d'independència.

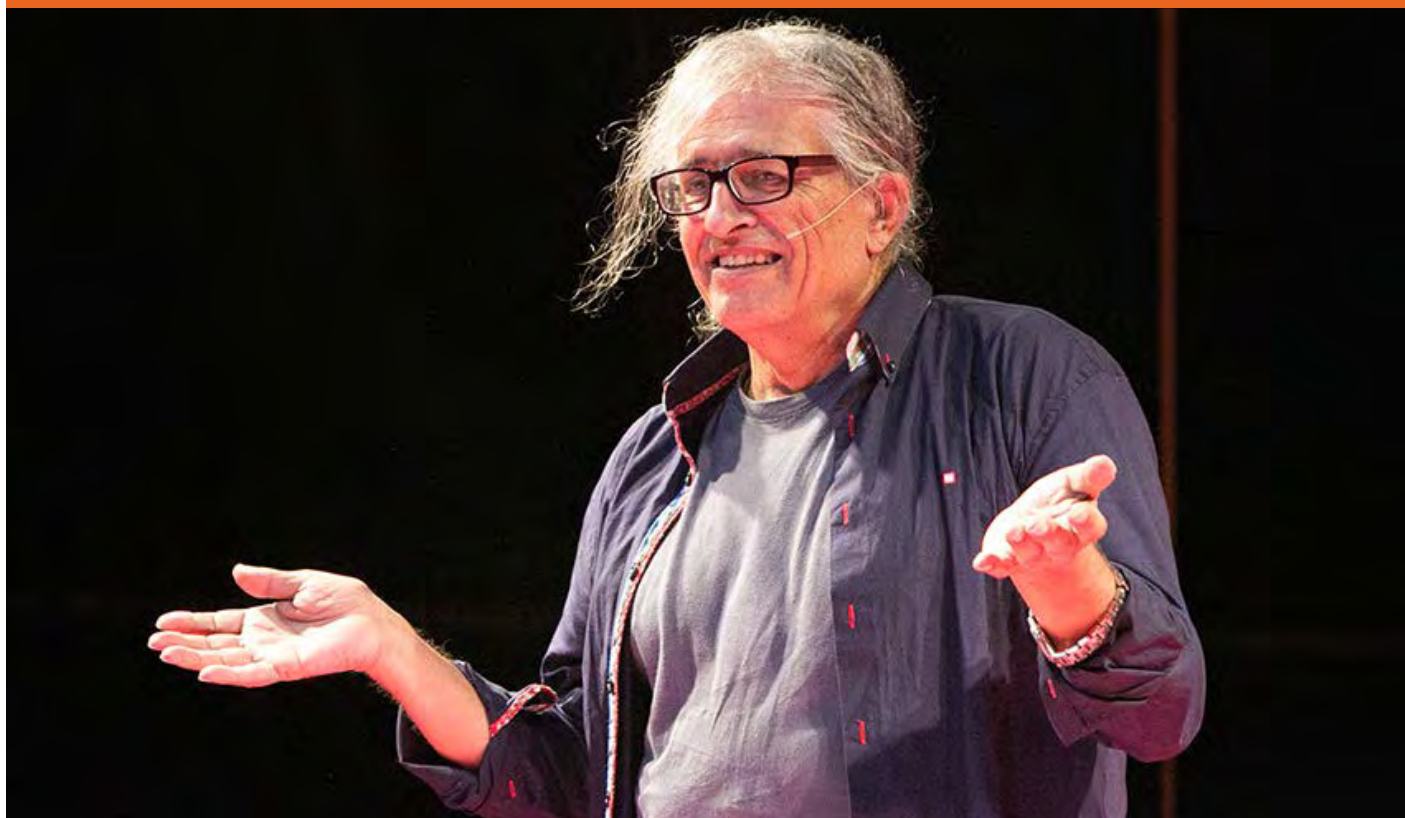
D'aquests 53 referèndums fets des del 1991, 26 han estat unilaterals. Des del 1991, 27 estats s'han fet independents al món, la immensa majoria amb referèndums unilaterals. 7 d'aquests estats avui formen part de la Unió Europea: Croàcia, Eslovènia, Eslovàquia, Estònia, Letònia, Lituània i la República Txeca. (**Ací** trobareu una llista de referèndums d'independència.)

Finalment, arran de la independència unilateral de Kossove, una sentència històrica de la Cort Internacional de Justícia (que podeu trobar **ací**) va deixar clar que la llei internacional no contenia cap prohibició que es pogués fer servir per aturar una declaració unilateral d'independència. ■

RAMON COTARELO

‘Davant la repressió, tot l’humor que es vulgui, però també molta vigilància’

Entrevista al catedràtic de Ciència Política i intel·lectual espanyol sobre la repressió contra el referèndum i el ressò i la reacció internacional

LLUÍS BRUNET

PERE CARDÚS

S'han deixat sentir poques veus d'intel·lectuals espanyols a favor del dret de Catalunya a l'autodeterminació aquests últims anys. Segurament, una de les persones més estimades pel moviment independentista català és Ramón Cotarelo, que no ha deixat de viatjar pel país fent xer-

rades, debats i intervencions allà on se li ha demanat. Dissabte va ser a TV3 per a debatre amb l'ex-ministre Margallo, entre més. I aquests dies no deixa de fer ruta per a mostrar el seu suport al referèndum de l'1 d'octubre, que considera que és l'única solució possible per a enterrar el conflicte entre Catalunya i

l'estat espanyol. De fet, Cotarelo no dóna suport tan sols al dret d'autodeterminació sinó que defensa la independència de Catalunya amb vehemència.

En aquesta entrevista parlem dels límits de la repressió de l'estat, de la resposta popular d'aquests dies, del ressò internacional, de la unitat del bloc

Si parlem del terreny pràctic i logístic, què poden fer? Doncs fer servir la força fins on puguin. La pregunta és fins on poden fer-la servir

A Europa ja hi ha l'ànim cada vegada més inclinat a forçar aquests energúmens a cercar una solució negociada

nacionalista espanyol, dels manifestos d'intel·lectuals d'esquerres contra l'1-O i de la posició del món de Podem i els comuns. Com és habitual, Cotarelo s'expressa amb contundència i sense pèls a la llengua.

—Fins on creieu que pot arribar la repressió de l'estat espanyol contra el referèndum?

—Doncs fins on puguin. Perquè per a ells és vital després d'haver tancat la porta a un referèndum pactat i d'haver dit que no es faria. Després d'haver dit que el referèndum del 9-N no es faria i del fet que s'acabés fent, ja no poden permetre's de dir que no es farà i que finalment es faci. Per tant, han de fer el possible i l'impossible per a impedir-lo. Això vol dir que han d'estar disposats a tot. El problema és què vol dir tot, quines disponibilitats materials i logístiques tenen i què els deixaran fer. Perquè Espanya està en un context europeu i no pot fer les barbaritats que feia quan hi havia Franco. No per manca de ganes, sinó perquè no els deixaran.

—Rajoy deia: 'No ens obligueu a fer el que no volem fer.'

—Aquest és el típic argument del maltractador. 'No m'obliguis a pegar-te. Perquè si m'obligues, et pegaré, però la culpa serà teva.' És el típic argument de l'assassí maltractador. Aquest home és tan ximple i tan idiota que és així, raona d'aquesta manera. És una cosa que no es pot admetre. Si ell agreeix, la culpa de l'agressió és seva. Però què carall és això de 'no m'obliguis a matar-te'? Però això què és? Què és? Això, si parlem del terreny moral. Però si parlem del terreny pràctic i logístic, què poden fer? Doncs fer servir la força fins on puguin. La pregunta és fins on poden fer-la servir.

—I quina és la vostra opinió?

—A veure, l'ús de l'exèrcit està descartat. Perquè l'OTAN no els deixarà. Si l'exèrcit espanyol mobilitza efectius i armament per a una operació ha d'informar-ne l'alt comandament. I ha d'explicar per què mobilitza efectius i armament. I,

evidentment, no els deixaran actuar contra la població civil a Catalunya. L'operació militar ha quedat descartada. Després hi ha la força bruta de la policia i la Guàrdia Civil. Però no tenen gaire gent. Què poden fer? Recórrer a la guerra bruta? Això ja ho donem per descomptat. Això ja ho fan i ja ho han fet. L'operació Catalunya i tot això que ja han fet i que continuaran fent tant com puguin. Però l'experiència ens diu que no els serveix de res. No aconsegueixen de provocar. Haurien donat qualsevol cosa perquè a la Diada hi hagués hagut algun brot violent. Com fos. Però no n'hi va haver. No tan sols no hi ha violència, sinó que saben que la gent està preparada per detectar la provocació i descobrir-la.

—La gent respon amb broma i ironia a la provocació. Això també funciona...

—Sí que funciona. Tot això està molt bé, però és important la consigna d'estar atents i denunciar qualsevol comportament que faci sospitar d'una provocació. És a dir, humor tot el que es vulgui, però també molta vigilància. I a la Diada hi va haver molta vigilància. Jo hi era. I es veia clarament. Tots estàvem d'acord que calia tenir cent ulls oberts. Si vénen quatre agents provocadors i munten un número, ja ho tenen fet. Això està ben controlat i treballat i tampoc no hi tenen res a fer.

—No tenen marge de maniobra?

—És que no els deixaran fer gran cosa. A Europa ja hi ha l'ànim cada vegada més inclinat a forçar aquests energúmens a cercar una solució negociada. La qüestió és que fa dos anys, o tres, o quatre, podien fer una negociació amb alguna possibilitat de sortir-ne bé. Però ara una negociació que no acabi amb l'acceptació del referèndum és impensable. Quan els diuen des de qualsevol lloc d'Europa i del món que han de negociar, els diuen que s'han de rendir. I per això no negociaran, i faran tot el que estigui a les seves mans per a impedir el referèndum. Encara que ja saben que no poden impedir-lo. Per això fan declaracions contradictòries.

Per això Rajoy diu que el referèndum no es farà. I el fiscal aquest que tenen, el que està reprovat...

—El fiscal Maza...

—Exacte. Té un molt bon cognom, oi? El fiscal Maza o fiscal 'mazazo' diu que els que vulguin votar han de saber que cometran un delictes. Però, senyors, que no havia dit el seu cap que no es podria votar? És que ja no saben ni què diuen.

—Ja hi ha molts mitjans europeus i internacionals que parlen clarament de repressió política contra Catalunya...

—Clar. Per descomptat. I això no farà sinó créixer. Fixeu-vos què va passar ahir a Madrid. Els que volien fer l'acte de solidaritat que es va prohibir el van fer, i els carrers es van omplir de gom a gom. La gent de tot arreu reacciona. Tot això em sembla molt bé. M'agrada molt que hi hagi solidaritat a molts llocs. Com més millor. Però jo em concentraria en Catalunya. Tan sols em fio de Catalunya. Més enllà, com més ajuda millor, però la cosa important és la que passi a Catalunya. I allò que cal tenir clar és que l'1 d'octubre hi haurà urnes i es podrà votar. Per tant, l'estat espanyol traslladarà la seva reacció al 2 d'octubre.

—Què voleu dir?

—Començaran dient que sí, que s'ha fet el referèndum, però que la majoria no sé què, que els vots no sé què més... És a dir, es dedicaran a qüestionar la legitimitat del referèndum. Però això encara té menys recorregut. Cal esperar a veure quin és el resultat. Jo espero que no deixi espai per als dubtes.

—El president Juncker, que no és un defensor de les causes dels pobles, ja ha dit que reconeixeria el resultat del referèndum.

—Ja ho crec. Què ha de dir, si no? Què pot dir una persona civilitzada? Que accepta el resultat d'una consulta democràtica. És clar. Què voleu que digui, que no accepta el resultat d'un referèndum democràtic? Per què no? I vostè qui és per no reconèixer-lo?

—Com veieu el bloc del règim del 78? Hi ha unitat o comença a fracturar-se?

—Ui! Això és claríssim. En aquest moment, el senyor Pedro Sánchez tanca files amb la banda de lladres aquesta del govern espanyol. Quan li pregunten sobre l'aplicació de lleis d'emergència per part de Rajoy, diu que s'haurà de fer perquè el govern espanyol no ha dialogat. Fixeu-vos què diu aquest home! Quina manera de raonar! Vol dir que ell li donarà suport. El PSOE donarà suport a qualsevol cosa que es faci. Li donarà la culpa a Rajoy, però li donarà suport pel seu particular sentit d'estat. Tanquen files.

—També ho fan una colla d'intel·lectuals de l'esquerra espanyola...

—Heu llegit el manifest dels nou-cents 'empessebrats' que tenen per allà? Els han dit: 'Signa, que perdràs la bicoca.' I allà hi tenen tots aquests teòrics i intel·lectuals de l'esquerra, tots belant com ovelles i signant un manifest que és una puta vergonya. És una puta vergonya... Que parla de pseudodemocràcia... És una cosa que no puc entendre. Com es pot ser tan immortal? Que miserables. Que venuts! Per una columna, una tertúlia o una subvenció... Ells saben de sobres que això que han signat és fals. És mentida. És a dir, tancament de files total. Ja hi podeu comptar. Però la reacció de la gent del carrer no és ben bé aquesta. La gent normal s'ha començat a moure.

—I el bloc de Podem, d'Ada Colau i tot aquest món, com el veieu?

—[Riu] Aquests preferirien que entre avui i el 10 d'octubre s'esborressin els dies del calendari. Perquè no saben què fer. Estan desesperats. Dissabte vaig ser en un acte amb Albano-Dante Fachin. I a TV3 hi havia un batlle de Lleida, un senyor que jo no coneixia... Em sembla que es deia Cos...

—Ros... Socialista del PSC.

—Bé, doncs Ros o Cos o com sigui. Un del PSOE que semblava més de Ciutadans que un demòcrata. És que no saben què dir. I aquests del bloc de Podem miren

El senyor Pedro Sánchez tanca files amb la banda de lladres aquesta del govern espanyol

L'única solució que arriba de l'estat espanyol és: calleu i aguanteu-vos perquè em surt de la punta del nas

de guardar la roba. I la senyora Colau mira d'aguantar a veure si es manté en el canelobre per no perdre la cadira, que és l'única cosa que li importa.

—Quina és la solució de tot plegat?

—La solució ja la tenim i es diu referèndum. Cal arribar al dia 1 d'octubre preservant la unitat d'acció de totes les forces que han fet possible aquesta proposta política democràtica. Cal resistir el temporal. Aquells senyors ara presumeixen d'haver segrestat els cartells de campanya. Com quan la policia presumia d'haver requisat armes d'ETA. Us en recordeu? «S'ha descobert un amagatall d'ETA!» I ara diuen: «S'ha descobert un amagatall amb cent mil cartells perillosos!» Fan el ridícul més estrepitos. Cal arribar a l'1 d'octubre perquè la solució és anar a votar. No hi ha cap proposta més damunt la taula. Si mai hi ha una proposta alternativa concreta que no sigui prendre el pèl a la gent, ja en parlarem. Però ara mateix només hi ha una proposta per a resoldre la situació: fer el referèndum d'autodeterminació. L'única solució que arriba de l'estat espanyol és: calleu i aguanteu-vos perquè em surt de la punta del nas. La solució és votar. I s'ha acabat. ■

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

SORT DELS SERENS

Divendres de la setmana passada, mentre la Guàrdia Civil es presentava a VilaWeb per lliurar-nos un requeriment del TSJ en què se'ns demanava que deixàssem de fer la feina que fem i que continuarem fent, uns quants redactors d'aquest diari entrevistàvem a palau el president de la Generalitat.

Enmig de l'entrevista vaig rebre la trucada que em va avisar de què estava passant. I òbviament ho vaig comentar. El cap de premsa del president, Pere Martí, també va rebre la confirmació que els guàrdies civils visitaven al mateix temps la redacció dels nostres germans del Punt Avui. Per un moment, l'entrevista va quedar interrompuda. Però Puigdemont va mirar el mòbil i va somriure: 'Nosaltres, a la nostra, continuem l'entrevista...', va dir.

—
La serenitat que transmet el qui abans d'un mes sembla que serà el primer president de la república catalana és impressionant i crec que ja ho deu haver notat: 'Nosaltres, a la nostra.' El govern de Catalunya té una feina entre mans que és posar les urnes i la farà perquè sap com fer-la i perquè no perd els nervis davant les provocacions ridícules del règim. Aquesta serenitat és, de fet, el que desconcerta per complet i crispa unes forces repressives que es veu que encara no han entès que els cartells no són metralladores sinó una cosa infinitament molt més perillosa i impossible de desarmar.

Ara és l'hora de la serenitat perquè la serenitat és el que ens farà guanyar. Guanyarem per la serenitat d'Oriol Amorós explicant a un d'aquests guàrdies urbans que de sobte es pensen que són qui sap què que ell fa una campanya precisament perquè és el secretari d'Emigració del govern. Guanyarem per la serenitat de Núria Llorach –moltes gràcies– fent que els anuncis oficials apareguen en els mitjans oficials, com sempre. Guanyarem per la serenitat de la gent d'Alcanar eixint al carrer amb graneres per substituir la granera que la Guàrdia Civil es va quedar. Guanyarem per la serenitat de tot l'equip de la conselleria d'Economia, que ni s'immuta arran les amenaces de Montoro i continua bastint una hisenda bona de veritat, que no tinga els forats corruptes de l'espanyola. Guanyarem per la serenitat dels Mossos d'Esquadra, que prenen notes de tot el que passa a la llum del dia, sense molestar ningú, mentre vigilen el que realment és important, no com alguns altres. Guanyarem per la serenitat del director del Vallenc i dels seus veïns cantaires que han marcat el ritme de la campanya. Guanyarem per la serenitat dels qui han fet possible que Ada Colau no quede a l'altra banda, perquè

ara no importen els càlculs electorals sinó la llibertat. Guanyarem per la serenitat de Teresa Forcades, que diu que Catalunya ara ha de ser l'Arenys de Munt d'Europa i té més raó que una santa. Guanyarem per la serenitat d'Anna Gabriel, que esbossa un somriure ample a cada acte quan la policia, siga quina siga, se li acosta, i per la feina incansable de Quim Arrufat. Guanyarem per la serenitat del síndic Rafael Ribó, que informa tot Europa de la degradació de les llibertats que ens imposa Espanya. Guanyarem per la serenitat d'aquell militant del PSC que se'm va acostar divendres a Pallejà i em va dir que ja no volia ni barallar-se amb els seus, que el dia 1 ell es vestiria com bonament li plagués i aniria a votar amb la cara ben alta. Guanyarem per la serenitat de Miquel Buch i Neus Lloveras, representants excel·lents dels més que excel·lents batlles que tenim i que arreu del país fan allò que toca, sense perdre els nervis ni un minut.

—

Guanyarem perquè la nostra força és impressionant i no la pots tombar amb jutges ni amb policies. Visiblement impressionant. Els desbordem més cada minut que passa, tant que l'aigua ja ha començat a córrer fora del nostre pantà i tot. A Bilbao, dissabte, els organitzadors van restar desconcertats de l'afluència multitudinària de bascs que van eixir al carrer a dir que ens feien costat i que ens defensarien. A Madrid, ahir, vam veure unes escenes que feien posar la pell de gallina i que no havíem vist de moltes dècades ençà, gent solidària amb Catalunya enfrontant-se a

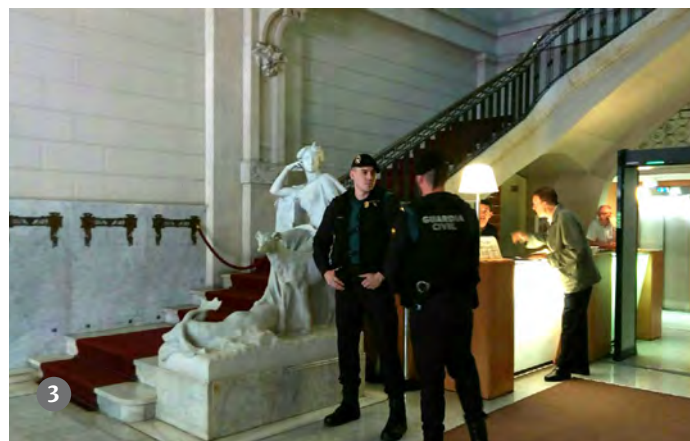
la caverna des dels carrers més populars, amb els punys ben enlaire. Per nosaltres. Tot el cap de setmana el batlle de Marinalleda ha repartit pel nostre país l'abraçada de l'Andalusia rebel, una abraçada que duu l'escalf de la dignitat i l'honor dels treballadors del camp més ofegat d'Europa. I més enllà, el govern d'Escòcia i els diputats danesos, inclosos els del PP. I el ministre belga. I Julian Assange. I Varufakis. I fins i tot el murri de Juncker. I els diaris, i les televisions. I els editorials, els textos alarmats per l'erdoganització d'Espanya, ara ja impossible de dissimular gràcies al fet que nosaltres, amb la nostra determinada serenitat, hem fet que caigués la careta.

—

Només han passat quatre dies de campanya electoral, però crec que tots ja sabem que aquesta serà la campanya més èpica que haurem hagut de viure mai. I la més bonica, de llarg. I la més emocionant. I també serà la més decisiva. Si esteu nerviosos entreteiniu-vos preparant les banderes, els cotxes, el xampany, els clàxons excitats i el confeti alegre que, si no passa res estrany, haurem d'escampar per places i carrers quan se sàpiguen els resultats. Però fins aleshores, fins que no haja tancat el darrer col·legi electoral, serenitat, unitat i feina. Aquest referèndum es guanya vot a vot i cadascú de nosaltres té la responsabilitat i l'obligació de cercar-los, els vots, sota les pedres si cal. Que el govern, aquest govern de gent serena que tenim, ja s'encarregarà de posar les urnes a la nostra disposició.

La Revolta dels Somriures

Primera part Testimoni gràfic dels esdeveniments d'una setmana convulsa

1 i 3. La Guàrdia Civil entra a la seu del Departament d'Economia a primera hora del matí. E.P. i VW // 2. Manifestants reclamen democràcia davant la seu del Departament de Governació. E.P. // 4. Manifestants a la Via Laietana, davant la seu del Departament d'Exteriors. VW. // 5. Treballadors de la Generalitat planten cara al govern espanyol que ha ocupat la seu del Departament de Treball. ACN.

1 i 2. A primera hora del matí, els manifestants han començat a arribar en massa a la cruïlla entre la rambla de Catalunya i la Gran Via, on hi ha la seu del Departament d'Economia, per defensar la Generalitat. ALBERT SALAMÉ

Polítics i manifestants s'han unit per condemnar el cop d'estat contra Catalunya. A la imatge número 1, Anna Simó. A.S.

1. Abans de la una, Puigdemont i el Govern responen al cop d'estat: 'No ens farem enrere'. ACN // 2. L'ANC i Òmnium convoquen 'una marató de mobilitzacions' per defensar la democràcia a Catalunya. E.P. // 3. Forcadell fa una crida a respondre a les detencions participant en el referèndum del primer d'octubre. ACN

1, 2 i 3. La policia espanyola fracassa en l'intent d'entrar a la seu de la CUP. Milers de persones han envoltat la seu per barrar el pas a la policia. ALBERT SALAMÉ

Milers de manifestants s'han concentrat davant la seu del Departament d'Economia. Neus Munté (1), Salvador Cardús (2) i Miquel Calçada (3), entre més. P.C.

Manifestacions arreu dels Països Catalans: 1. València, 2. Palma, 3. Alcoi, 4. Andorra i 5. Vic. vw

1. Milers de persones concentrats a la cruïlla de la rambla de Catalunya i la Gran Via; a les vuit del vespre s'havia fet la convocatòria oficial. ORIOL BÀBLER // 2. Una urna dins una gàbia, símbol de la repressió de l'estat espanyol. ALBERT SALAMÉ

Des de les dotze del migdia, milers de persones es van concentrar davant el TSJC per demanar l'alliberament dels detinguts. A la imatge número 1, Carme Forcadell, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez. ALBERT SALAMÉ

Milers de persones concentrades davant el TSJC. ALBERT SALAMÉ

1. Van alliberar els primers detinguts. A la imatge, Natàlia Garriga. ACN // 2. El president Puigdemont assegurava que el referèndum es faria. ACN // 3 i 4. Concentració de periodiste a favor de la llibertat de premsa. ACN

1. Concentració davant la Ciutat de la Justícia. A.S. // 2. Alguns concentrats van passar la nit al Passeig Lluís Companys.

ACN // 3. L'ANC desallotja la seu principal preventivament. A.S. // 4. Estudiants concentrats a la UB. A.S

1. Josep Maria Jové i Lluís Salvadó surten de la Ciutat de la Justícia després de dos dies detinguts. vw // 2. Un globus de Piolín fa burla dels vaixells de la policia espanyola del Port de Barcelona. A.S.

1. Jordi Sànchez i Jordi Cuixart compareixen després d'haver sabut que són acusats del delictes de sedició. A.S. //
2 i 3. Manifestants a la concentració davant el TSJC. A.S.

QUO VADIS, TSJC?

JOSEP CRUANYES

Un cartell de la concentració davant el TSJC. vw

«Només em resta aconsellar que si cap persona es troba que el criden a declarar davant els tribunals no declari» Josep Cruanyes és advocat

El món del dret català sempre havia defensat que un element imprescindible per a fonamentar l'autonomia política era un tribunal en què culminessin els recursos contra les sentències, suplint el Tribunal Suprem espanyol, i que a més tingués unes funcions ordenadores de la justícia catalana. Això es va assolir en bona part amb l'estatut de la República, que conformava una justícia catalana, amb àmplies funcions del Tribunal de Cassació de Catalunya i la Generalitat. El Tribunal de Cassació, sota la presidència de Santiago Gubern, va ser l'òrgan que va defensar de manera aferrissada l'autonomia catalana durant el Bienni Negre, quan es va suspendre arran dels Fets d'Octubre del 1934.

Res a veure amb l'estatut del 1979, en què el Tribunal Superior de Justícia, a banda de ser la culminació dels recursos en dret català, poques més funcions té, tret de la poc gloriosa d'enjudiciar els aforats del govern català. Cap mena de funció rectora dels tribunals catalans, que seria objecte d'un altre article.

Crear un òrgan de control dels jutges és un atac a la independència judicial que ha denunciat l'Associació de Jutges per la Democràcia

Hem arribat a un punt greu, en què el TC actua de fet com a jurisdicció especial amb funcions polítiques

Aquests darrers dies el TSJC ha arribat a prendre un seguit de resolucions que em fan avergonyir com a advocat i que no m'hauria pensat mai que en un estat democràtic s'arribessin a prendre. En vull destacar dues. Una, la d'atorgar funcions de policia judicial a les policies locals, unes funcions que –d'acord amb la legislació vigent– corresponen bàsicament als Mossos d'Esquadra. En segon lloc, una de molt més greu: ha creat un dispositiu de suport i de control als jutges per al referèndum del dia 1 d'octubre.

Crear un òrgan de control dels jutges és un atac a la independència judicial que ha denunciat l'Associació de Jutges per la Democràcia. En la situació actual, no tan sols el govern i la fiscalia han trepitjat tant com han pogut la independència judicial, sinó que el TSJC, prenent-se atribucions que no té, col·labora amb la repressió política a cor què vols: coordina i impulsa per mitjà de la fiscalia i els jutjats actes contra la llibertat d'expressió, reunió, manifestació ideològica, de sufragi i secret de la correspondència; interromp mítings; amenaça la premsa pel fet de publicar anuncis del referèndum o informar-ne; persegueix la impressió de publicacions sobre el referèndum, i un etcètera que ens sorprèn cada dia. La culminació ha estat aquest atac contra la independència judicial.

El 1937, un catedràtic madrileny de dret penal, Sánchez Tejerina, va fer un informe per a dilucidar si era delictes ser maçó. I conclouia que al món no, però que a Espanya era 'un estat de delinqüència', perquè anava contra els 'principios del Movimiento, la España católica y la unidad de la patria'. Proposava de crear un tribunal per perseguir-los, que no calia que tingués gaires jutges, però que fossin de confiança. Un dictamen que va dur a la creació del Tribunal Político

Han creat un mètode molt més expeditiu de control de les resolucions in situ. Una veritable monstruositat jurídica

La justícia que afonen haurà de ser refeta per la República Catalana.

de Represión de la Masonería y el Comunismo, que de fet configura la doctrina dels tribunals especials polítics, com després va ser el TOP.

En la situació actual, hem arribat a un punt greu, en què el TC actua de fet com a jurisdicció especial amb funcions polítiques i el TSJC s'atribueix funcions per a acabar de reblar el clau i controlar que no hi hagi cap jutge que no resolgui amb el sentit ordenat. És a dir, que configurem un trencament absolut de l'estat de dret, fonamentat en la independència dels tribunals. Això vol dir que cada jutge analitza els fets i aplica la llei d'acord amb la seva consciència, sense cap pressió ni imposició, i serà un tribunal superior que pot revisar o no aquesta sentència o resolució amb un recurs.

Ara el TSJC pretén assegurar que totes les resolucions siguin 'correctes' i no s'escapi res. De fet, els membres d'aquest òrgan semblen els auditors de guerra franquistes que revisaven les sentències dels consells de guerra i podien rebaixar-ne o agreujar-ne la pena. Ara han creat un mètode molt més expeditiu de control de les resolucions in situ. Una veritable monstruositat jurídica.

L'actuació del jutjat d'instrucció 13, dimecres, ordenant els escorcolls de departaments de la Generalitat, ha estat la culminació d'aquesta intervenció repressora, perquè ha vulnerat tota mena de drets fonamentals i ha col·laborat amb el govern i la policia espanyola a aixafar l'autonomia del nostre govern. S'ha imposat de facto un estat d'excepció, bo i menystenint les garanties fonamentals.

Els magistrats no s'adonen que anorreen la justícia i que, sense vergonya, es trepitgen tots els drets i garanties inimaginables. No comprenc com els magistrats que conec i en formen part han arribat fins a aquest punt. Han millorat, i de molt, les propostes de Sánchez Tejerina. N'hauria estat gratament sorprès.

La justícia que afonen haurà de ser refeta per la República Catalana.

Només em resta aconsellar que si cap persona es troba que el criden a declarar davant els tribunals no declari. Que s'aculli al dret de no declarar, sobretot pel fet que ha estat requerit per l'exercici de drets fonamentals i de llibertat d'expressió. Ningú no pot ser obligat a declarar sobre les seves creences o pensament, ni sobre l'exercici dels drets fonamentals de llibertat d'expressió, reunió, manifestació, premsa, lliure exercici del sufragi o secret de la correspondència, protegits per la constitució espanyola i la Declaració Universal dels Drets Humans de les Nacions Unides. És l'actitud que sempre s'ha de prendre davant tribunals polítics i que ara hem de reprendre. No ens hi trobàvem des del franquisme. ■

VAIXELLS, HELICÒPTERS... I MAMBO

ROGER CASSANY

Milers de persones es van concentrar davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. A.S.

«La Vanguardia parla de fracàs i d'inferns inimaginables, però els mòbils de la gent, a peu de carrer, vibren amb nervi»

Cap a quarts de sis de la tarda, amb pocs minuts de diferència, m'arriben dues notificacions al mòbil: 1. Prohibit l'acte de Podem a Saragossa que volia debatre propostes per a Catalunya; 2. El govern anuncia la llista de col·legis electorals per l'1-O. M'atrapa davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i de seguida queda clar que, lògicament, no les he pas rebudes només jo, les notificacions. Ulls com taronges clavats als mòbils, crits de 'mira, mira!' assenyalant pantalles i reaccions d'incredulitat i d'eufòria revolucionària. Les notícies s'escampen com la pólvora i crits ressonen més forts que mai: 'Votarem! Votarem! Votarem!' i 'Els carrers seran sempre nostres! Els carrers seran sempre nostres!'.

Prohibir un acte polític, per un costat; publicar llista de col·legis electorals per un altre. I la gent al carrer, en massa, cantant i compartint per whatsapp la captura d'imatge del col·legi on els tocarà votar. Quasi a la mateixa hora, Edward Snowden (no, aquest no és l'Assange, aquest és l'altre, que encara no havia dit res de nosaltres), publica un piulet en què acusa Rajoy d'opressor:

Prohibir un acte polític, per un costat; publicar llista de col·legis electorals per un altre

Perquè l'equidistància, la famosa i elegant equidistància, l'han extingida ells, i en poques hores

Arriba també la notícia que els partits sobiranistes sards demanen al govern autònom de Sardenya que, com a institució, imprimeixi les butlletes del referèndum català i les custodiï a l'illa de manera que la Guàrdia Civil no les pugui requisar perquè no hi té jurisdicció, per tal d'assegurar que es pugui fer el referèndum. Aquesta petició serà votada avui al Consell Regional Sard, el màxim òrgan de l'autogovern sard, que ahir mateix va aprovar per unanimitat una declaració de suport a Catalunya que condemnava 'la reacció repressiva per part del Regne d'Espanya' i demanava oficialment a la comunitat internacional que hi intervingués.

Tot va molt de pressa. Tot, tret de l'helicòpter de la policia espanyola, que no acaba de marxar mai, i que fa hores que sobrevola (amb combustible pagat entre tots) la zona de l'Arc de Triomf fent el·lipses i dibuixant el símbol de l'infinit. A sota, la gent no para de cantar.

Un amic londinenc m'escrivi via xat de Facebook colpit per les imatges de Barcelona que veu a la BBC. La seva sorpresa és doble: 1. 'Ha tornat Franco o què?' 2. 'Aquí els diaris parlen de molta tensió, però no ho entenc, a la TV això no sembla una protesta, sinó una festa, la gent canta, balla i hi ha concerts! Increïble! [emoticones de mans aplaudint]'

Cert, passejant per l'Arc de Triomf, les mateixes càmeres (d'aquí, d'allà i de tot arreu) que dimecres al matí enregistren paramilitars entrant per la força en edificis oficials, ara capten somriures i energia positiva a peu de carrer, compartida entre jubilats, nens, treballadors, universitaris i tota mena de persones ben diverses i de tots colors. L'editorial de La Vanguardia, llegit a primera hora amb el cafè i per posar un exemple, sempre tan seriós, parla de fracàs dels governs, de tristesa i d'inferns inimaginables; però els mòbils de la gent, a peu de carrer, vibren notícies, whatsapps, tuits i gifs que no fan altra cosa que injectar vitalitat, nervi i festa.

Sí, la tristesa dels equidistants contrasta amb l'alegria i el mambo del carrer. Perquè si una cosa s'ha demostrat és que es pot protestar amb tota la força i la contundència sense perdre ni la poesia, ni la ironia, ni el bon humor. I aquest bon humor i aquesta contundència serena i somrient és, al capdavant, el que no acaben d'entendre els d'allà i és alhora el que troben encisador i increïble els de més enllà. Potser sense saber-ho, ara resulta que això ens caracteritza i ens fa especials. Ja poden fer venir vaixells i helicòpters, que si no el perdem, aquest patrimoni, aquesta actitud tan nostra, segur que votem. I ves que no guanyem i fem una altra festa. Perquè l'equidistància, la famosa i elegant equidistància, l'han extingida ells, i en poques hores. 🏠

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

*L'àliga de la Ciutat de Barcelona,
peça fonamental del Seguici de la Mercè,
exposada al Palau de la Virreina.*

Fragments 'El ferrocarril subterrani', de Colson Whitehead

Estrenes Kingsman: El círculo de oro

Recepta Pastís de figues i raïm

23-24/09/2017 > VilaWeb {Paper

LA MERCÈ 2017, ENTRE ISLÀNDIA I LA TRADICIÓN

El correfoc és un element central de la cultura popular. A.B.

LA MERCÈ 2017, ENTRE ISLÀNDIA I LA TRADICIÓ

Festa Major Us oferim una guia de la festa major de Barcelona

REDACCIÓ

Avui arrenca la Mercè, la festa major de Barcelona. En total seran quatre dies plens d'actes de cultura popular, concerts i arts de carrer. Reykjavík és la capital convidada d'enguany i té un paper molt destacat en la programació, que ofereix un tastet de la seva rica i variada cultura. A més, enguany la festa major creix i arriba a la meitat dels districtes de la ciutat, amb actes en espais on la Mercè no havia arribat mai fins ara.

La festa, que està a mig camí entre la tradició i la innovació, té un programa que barreja diades castelleres de primer nivell amb les darreres tendències vingudes de nord enllà. Així, veurem els Castellers de Barcelona, els Castellers de Vilafranca i els Minyons de Terrassa fer castells de gamma extra a la plaça de Sant Jaume i podrem descobrir com sonen el rap i el hip hop en islandès. El programa tampoc no oblidarà els concerts multitudinaris a la platja, on actuaran Txarango i Manel, ni un parc de la Ciutadella envaït per les arts de carrer provinents d'arreu.

Seran quatre dies plens d'actes de cultura popular, concerts i arts de carrer

Cultura popular

Toc d'Inici. Els gegants, les bèsties i els balls històrics de la ciutat protagonitzen un dels moments més esperats de la Mercè tradicional. El Toc d'Inici és un acte solemne marcat per les interpretacions dels Ministrils del Camí Ral, que interpreten les danses específiques de cada figura, i de grups tradicionals. Una vegada hagin ballat, les figures i els grups faran una volta addicional a la plaça mentre es llancen els focs que marquen el començament oficial de la festa major.

Diades castelleres. Durant la temporada castellera, a Bar-

El Toc d'Inici. AJUNTAMENT DE BARCELONA

La cultura popular és un element central de La Mercè. A.B.

celona hi ha diades gairebé cada cap de setmana, però una de les cites més destacades és la Mercè. A més, la festa major d'enguany porta dues grans cites seguides: dissabte hi haurà la diada castellera de les colles convidades amb els Castellers de Barcelona, els Minyons de Terrassa i els Castellers de Vilafranca, i diumenge la de les colles locals, amb les sis agrupacions de la ciutat: els Castellers de

Barcelona, els Castelelrs de Sants, els Castellers de la Vila de Gràcia, els Castellers de la Sagrada Família, els Castellers del Poble Sec i la Colla Jove de Barcelona.

Xambanga de gegants. Per la vigília de la Mercè es fa una de les festes geganteres més esbojarrades de tot el país. Els gegants de Barcelona i els membres de les seves colles es disfressen i participen en una

festa que és mig desfilada, mig celebració carnavalesca. Quins vestits estranys i sorprenents es posaran per aquesta nit els gegants barcelonins?

Correfoc. Poca gent ho sap, però el correfoc és un invent barceloní: va néixer de manera espontània durant les festes de la Mercè de l'any 1978. A més, enguany serà especial perquè es commemora el 40è aniversari

sari dels Diablers del Clot, la colla més veterana de la ciutat. La festa arrenca amb el correfoc infantil, continua amb la tabalada i, finalment, els diablers encenen els ceptrots i s'obren les portes de l'infern.

Matí de festa major. El dia de la Mercè el programa està ple d'actes de cultura popular: la jornada comença ben d'hora amb les matinades dels grallers i les galejades dels trabucaires i continua amb la passada de gegants i nans, la trobada gegantera en què es poden veure en acció la cinquantena de parelles de gegants que hi ha a Barcelona. El matí continua amb el Seguici de la Festa Major i els balls protocol·laris de l'Àliga i els Gegants de la Ciutat.

Cavalcada. L'acte de cultura popular més multitudinari de les festes de la Mercè és la cavalcada, una gran cercavila de gegants, gegantons, nans i capgrossos que permet veure de ben a prop la rica i variada imatgeria festiva barcelonina.

Música

Manel. La banda de pop independent català amb més projecció porta a l'escenari de la platja de la Mercè el seu nou treball d'estudi, Jo competeixo. Es tracta d'un disc amb un so més electrònic que mai que han fet sonar en escenaris de ciutats com ara París, Londres, Dublín, Berlín, Hamburg o Colònia.

Txarango. Una de les bandes de referència del nostre panorama musical que ha aconseguit fer-se un nom internacional presenta el seu últim treball. El cor de la terra

Txarango, una de les bandes de referència del nostre panorama musical. CEDIDA

és un disc que barreja reggae, dub i ritmes llatins i, que tot i que té un to reivindicatiu molt marcat, manté la frescor i l'optimisme.

Joan Miquel Oliver. Civilitzacions perdudes, homes i dones estupefactes davant la vida, agricultors que conreen entre els cràters de la Lluna... Aquests són alguns dels temes de les cançons més noves de Joan Miquel Oliver. Per la Mercè oferirà una mostra del seu pop i folk festiu i mediterrani embolcallat per unes lletres que són poesia pura.

Mishima. Més sentimentals i més cínics, més sofisticats i més lluminosos... Així són els Mishima d'Ara i res, un disc que sintetitza el bo i millor de la banda que lidera David Carabén. És un dels discs que tenen un so més depurat i també un dels més literaris dels Mishima, que ja de per si es caracteritzen per l'al-

tíssima qualitat de les seves lletres.

Sopa de Cabra. La formació que ha marcat els últims trenta anys de la història del rock en català és l'encarregada de tancar la nit del dia de la Mercè. Sopa de Cabra, a la segona etapa de la seva trajectòria, presenta Cercles. El disc, editat el 2016, encara aplega multituds que confirmen que el públic s'estima Gerard Quintana i els seus com el primer dia.

Bella Ciao i Jaume Arnella. Bella Ciao, la formació musical que reivindica la tradició folk italiana, arriba a la Mercè amb motiu de la celebració dels trenta anys del Festival Tradicionari. I per això dos artistes catalans del món del folk, Jaume Arnella i Carles Belda, participaran en el concert interpretant algunes cançons catalanes que comparteixen els valors cívics i socials de Bella Ciao.

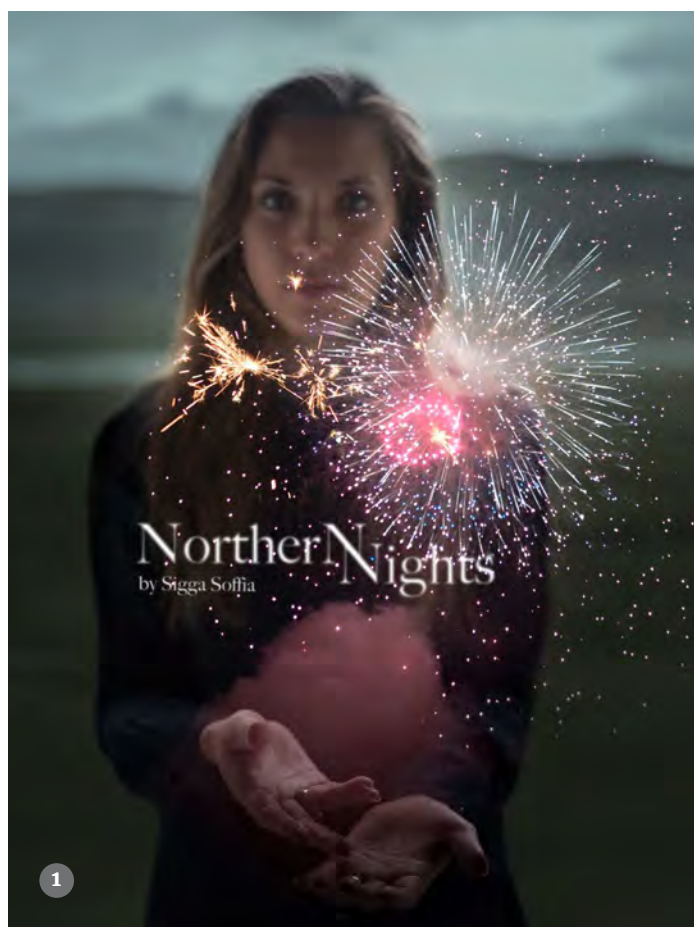
'Rumberos, pugin a l'escenari'. L'únic espectacle que es va haver de suspendre per pluja aquest estiu al festival Grec va ser 'Rumberos, pugin a l'escenari', un concert que homenatja l'eclosió rumbera del 1992 durant els Jocs Olímpics de Barcelona. Es farà a la platja del Bogatell i, com estava previst originalment, hi participaran una dotzena de grups.

Islàndia

'Terra forma'. Voleu veure com la cascada del parc de la Ciutadella es transforma en un volcà? Aquesta és la proposta de l'artista visual Ingvar Björn, qui, a més, té la seva pròpia banda sonora original. La signa Sigtryggur Baldursson, un percussionista que es va fer conegut com a membre de la banda islandesa The Sugarcubes.

'Milkywhale'. La cantant, coreògrafa i intèrpret Melkorka Sigríður Magnúsdóttir i el músic Árni Rúnar Hlöðversson fan un projecte que esborra la frontera entre la representació i el concert. Proposen un concert-espectacle de pop electrònic amb molts recursos audiovisuals que cerca la participació activa del públic.

'Islàndia 360'. A tocar de l'Arc de Triomf hi ha instal·lada una cúpula que permet conèixer Islàndia a través de la realitat immersiva. Envoltat d'imatges i sons, hom podrà descobrir la delicada bellesa de fenòmens atmosfèrics com les aurores boreals, però també la força i, fins i tot, la violència que assoleix la natura en aquest país de foc i de gel.

Sigga Soffia. La coreògrafa Sigga Soffia col·labora amb el Festival Pirotècnic Internacional, que es fa a la platja de la Barceloneta. Aplicant els seus coneixements de dansa i circ, ha creat un espectacle excepcional en què els focs artificials interpreten unes coreografies fabuloses. El foc que arriba de l'illa del gel!

Halldor Mar. Aquest músic nascut a Reykjavík va arribar a Barcelona per millorar els seus coneixements de guitarra i es va enamorar de la cultura catalana. El cantautor, que s'ha convertit en un apassionat de la Nova Cançó, oferirà un concert en què adaptarà a l'anglès els temes més coneguts de Llach, Raimon i Riba.

OBC i Guðrún Ólafsdóttir. La mezzosoprano Guðrún Ólafsdóttir ofereix un concert amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya en què no mancaran obres d'autors nòrdics com el noruec Edvard Grieg, del qual sonarà la commovedora 'Cançó de Solveig', de Peer Gynt. El concert es farà a Nou Barris, un dels espais nous de la festa major.

L'escena islandesa més actual. Els rapers Emmsjé Gauti; els hip hop femenins de Reykjavíkurdætur; els post-punk Grisalappalísa; l'exitós duet de discjòqueis Kiasmos; la singular veu de la cantant Ólöf Arnalds; Samaris, un dels grups islandesos amb més projecció internacional... Són algunes de les propostes que el festival Barcelona Acció Musical

ofereix per a conèixer de ben a prop la cultura islandesa més actual.

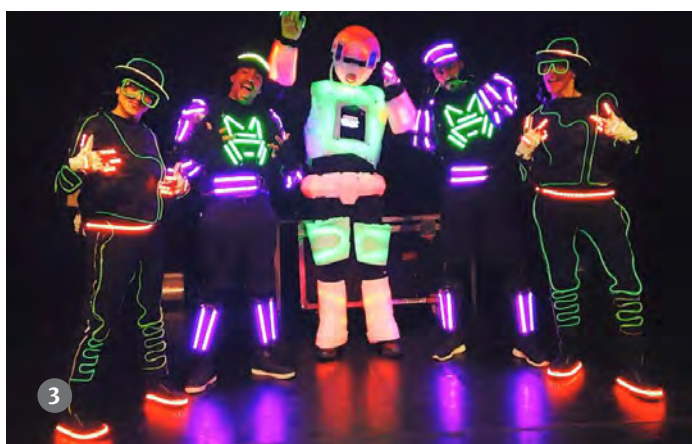
Arts de carrer

'BR2'. Una faula futurista interpretada per uns ballarins vestits com robots que, en un món a les fosques, tenen la missió d'entretenir i il·luminar els éssers humans. Aquest és l'argument de la darrera proposta de Brodas Bros, una companyia que va ser pionera en la idea de portar als escenaris les danses urbanes.

'Gwang Tal'. I.O.F. Crew és una companyia de dansa coreana que hibrida balls urbans amb la tradició asiàtica. En aquest cas, la llum té un paper destacadíssim en una coreografia en què uns personatges que porten les clàssiques màscares coreanes acaben convertits en una mena de robots futuristes.

Oval Ensemble Barcelona. Quatre intèrprets d'oval ofereixen un espectacle musical interactiu a la glorieta del parc de la Ciutadella. L'escenografia de llum va a càrrec de PlayModes, un estudi audiovisual barceloní que torna a demostrar el seu gran talent per a aplicar la tecnologia al món de l'art.

Circ al castell de Montjuïc. Per la Mercè, el castell de Montjuïc es transforma en una gran carpa de circ on actuen alguns dels millors pallassos, equilibristes, mims, titellaires i trapezistes d'Europa. Però, a més de totes les companyies estrangeres, també hi destaquen professionals de casa nostra com ara Pepa Plana i Leandre.

1. Sigga Sofia CEDIDA // 2. Halldor Mar CEDIDA // 3. 'BR2'. CEDIDA

Arriba a la gran pantalla la segona part de la saga
Kingsman. 20TH CENTURY FOX

TORNEN AL CINEMA LES AVENTURES D'ESPIONATGE DE LA SAGA **KINGSMAN** AMB 'EL CÍRCULO DE ORO'

Aquesta setmana arriba a la gran pantalla el nou film de la saga Kingsman, *El círculo de oro*, dirigit per Matthew Vaughn i protagonitzat per Colin Firth, Julianne Moore, Halle Berry, Jeff Bridges i Channing Tatum. La nova cinta d'acció i espionatge és la seqüela *Kingsman: servicio secreto* i es basa en un còmic signat per Mark Millar, Vaughn i Dave Gibbons. Aquest film comparteix cartellera amb el film d'animació *La Lego Ninjago pel·lícula*, que s'estrena en català; el drama històric *La reina Victoria* y *Abdul* sobre l'amistat entre la reina Victoria i Abdul Karim, i el film bèl·lic danès *A war*, nominat als Oscar com a millor film de parla no anglesa l'any 2015.

Kingsman: The Golden Circle

Kingsman: El círculo de oro

—
Direcció: Matthew Vaughn. Intèrprets: Julianne Moore, Halle Berry, Sophie Cookson; Taron Egerton, Colin Firth, Mark Strong. Gènere: Acció.

—
Quan l'organització Kingsman és atacada i gairebé destruïda per una societat secreta liderada per Poppy i Eggsy, la resta de supervivents dels Kingsman demanen l'ajut dels Statesman, els seus equivalents nord-americans.

La Lego Ninjago pel·lícula

The Lego Ninjago Movie

Direcció: Charlie Bean, Paul Fisher i Bob Logan. Gènere: Animació

En una illa anomenada Ninjago, les forces del bé i del mal hauran d'enfrontar-se en una aventura èpica i divertida. Un equip de sis joves que, en realitat, són uns guerrers secrets amb habilitats especials serà l'encarregat de defensar l'illa del maligne senyor de la guerra Garmadon. En català.

Victoria and Abdul

La reina Victoria y Abdul

Direcció: Stephen Frears. Intèrprets: Judi Dench; Eddie Izzard, Adeel Akhtar, Tim Pigott-Smith. Gènere: Drama.

Gran Bretanya, 1887. La casa reial anglesa no veu amb bons ulls la relació d'amistat i confiança que hi ha entre la vella reina Victòria i Abdul Karim, conegut com 'el Munshi'. La situació empitjora quan, amb el pas del temps, el jove ajudant indi es converteix en el secretari personal de la reina.

Krigen

A war, una guerra

Direcció: Tobias Lindholm. Intèrprets: Tuva Novotny, Charlotte Munck; Dar Salim, Alex Høgh Andersen, Phillip Sem Dambæk. Gènere: Bèl·lic.

El comandant de la companyia Claus Pedersen i els seus homes són estacionats en una província afgana. Alhora, a Dinamarca, la seva esposa prova de mantenir la seva vida quotidiana. Durant una missió de rutina, els soldats es troben atrapats en un foc creuat i, amb la finalitat de salvar els seus homes, Claus pren una decisió que tindrà greus conseqüències.

‘És una mena de Viatges de Gulliver a través de la història de la discriminació i el racisme nord-americans.’

Aniol Rafel

UN VIATGE FRENÈTIC A LA RECERCA DE LA LLIBERTAT

Edicions del Periscopi acaba de publicar un dels llibres més destacats de la recent producció literària nord-americana

‘EL FERROCARRIL SUBTERRANI’,
DE COLSON WHITEHEAD

REDACCIÓ

Edicions del Periscopi acaba de publicar un dels llibres més destacats de la recent producció literària nord-americana: *El ferrocarril subterrani*, de Colson Whitehead, un autor nascut a Nova York el 1969 que aquest octubre visitarà Barcelona. El volum, traduït al català per Albert Torrecasana, ha estat destacat amb el National Book Award 2016 i amb el premi Pulitzer 2017. L'editor a Catalunya, Aniol Rafel, ens explica en el text que publiquem a continuació com va entrar en contacte amb l'obra i per què en va comprar els drets abans dels reconeixents. A més, ens n'ofereix un **fragment**.

Ho explica l'editor Aniol Rafel:

Fa temps que el nom de Colson Whitehead el teníem anotat a la llista d'autors a seguir, de manera que quan vam saber que preparava novel·la nova vam demanar poder-la llegir per valorar si podria encaixar al catàleg de Periscopi. Vam rebre el manuscrit del que acabaria sent *El ferrocarril subterrani* uns mesos abans de la seva publicació als Estats Units. I el vam llegir. Recordo que, tot i que estàvem de vacances, no podíem evitar enviar-nos missatges amb la Marta,

El nom del ferrocarril subterrani fa referència a la xarxa de cases segures i abolicionistes que ajudaven els esclaus a fugir cap als estats del nord

Una novel·la espectacular, una lectura que impacta i que ens interpel·la, un personatge inoblidable que lluita per sobreviure

l'altra editora de Periscopi, comentant el llibre, astorats. «És molt bo», ens anàvem dient. La història de la Cora se'ns havia ficat a dins.

El nom del ferrocarril subterrani fa referència a la xarxa de cases segures i abolicionistes que ajudaven els esclaus a fugir cap als estats del nord on l'esclavitud estava abolida. Whitehead, en una magnífica giragonça, transforma el ferrocarril metafòric en real. Sí, un ferrocarril que creuava els Estats Units. A principi del segle XIX. Per sota terra.

La novel·la té tots els ingredients per a agradar-nos. És una mena de *Viatges de Gulliver* a través de la història de la discriminació i el racisme nord-americans, és una obra literària extraordinària i és, també, una obra que pot llegir-se com una novel·la d'aventures, històrica, de

fantasia o com una profunda exploració de la identitat i del pes de les herències rebudes, entre altres. Així que vam incorporar-la al catàleg de Periscopi i vam encarregar-ne la traducció a l'Albert Torrecasana. Un altre encert.

I poc després, la bogeria. Primer, als Estats Units van avançar-ne el llançament perquè l'Oprah Winfrey havia llegit el llibre i l'havia seleccionat per al seu club de lectura, cosa que feia temps que no passava. Després, Barack Obama el va recomanar en directe a la CNN. I les crítiques, magnífiques totes. I els premis. Primer, el National Book Award. Després, el Pulitzer. Els dos principals premis atorgats a obra publicada als Estats Units, i doblet aconseguit molt poques vegades abans, només a l'abast de gegants com Faulkner o Updike. I el premi a millor llibre de l'any atorgat per

l'associació de llibreters independents dels Estats Units. I l'Arthur C. Clarke, atorgat a la millor obra de ciència-ficció i fantasia publicat al Regne Unit. De nou, una de les moltes possibles lectures de la novel·la.

A què es deu, tot aquest fenomen? Sobretot, a una novel·la espectacular, a una lectura que impacta i que ens interpel·la, a un personatge inoblidable que lluita per sobreviure i que emprèn un viatge a la recerca de la llibertat i que ens permet entendre molt millor els conflictes racials que encara avui sacsegen els Estats Units. Un viatge literari que podem complementar amb la conferència que Colson Whitehead farà al CCCB de Barcelona el proper dijous 19 d'octubre, una ocasió única per escoltar en directe un autor que ja és imprescindible.

PASTÍS DE FIGUES I RAÏM

Unes postres per a impressionar els amics

Ingredients

(per a quatre persones)

- 1 paquet de pasta de full rectangular
- mig litre de crema pastissera
- 6 figues de coll de dama
- 12 grans de raïm negre
- 12 grans de raïm blanc
- 2 cullerades de gelatina de poma

Per a la crema pastissera:

- mig litre de llet sencera
- 2 rovells d'ou
- 2 cullerades plenes de maizena
- 2 cullerades plenes de sucre
- 1 branca de vainilla (s'obre de dalt a baix i es treu la polpa)

NEUS GUSCÓ

Tallem la pasta de full per la meitat per la part allargada. La posem al forn sense punxar, uns 15 minuts. Quan la veiem enrossida, la traïem i la deixem reposar perquè es refredi.

Mentrestant fem la crema pastissera: posem al foc mig litre de llet amb la branca de vainilla per infusió. En un bol barrejem els rovells d'ou, el sucre i la maizena. Hi tirem una mica de llet freda, hi afegim la polpa de la vainilla i ho remenem bé. Afegim el contingut del bol a la llet que tenim al foc. Remenem sense aturar. Al primer bull retirem la crema del foc i continuem remenant perquè no s'enganxi. La deixem refredar.

Posem la crema sobre la pasta de full amb una mànega pastissera.

Tallem la fruita (traïem les llavors del raïm) i la posem per sobre la crema.

Finalment, agafem la gelatina de poma, la barrejem amb una mica d'aigua per desfer-la (un minut al microones) i amb un pinzell posem la gelatina damunt la fruita.

Sànchez i Cuixart, acusats per l'estat espanyol en una gran causa per sedició

Joaquim Forn: 'L'estat espanyol prepara la intervenció dels Mossos'

Forn respon a Zoido: 'No es considera necessari el reforç que s'ofereix'

La Generalitat traspasa la feina de la Sindicatura Electoral a ens públics i acadèmics internacionals

Ponsatí assumeix la responsabilitat de l'1-O i respon a la carta amenaçadora de Millo als directors d'instituts públics

Cuixart i Sànchez criden a la resistència: 'Som un poble lliure, farem el que ens doni la gana'

Marina Garcés crida a donar una 'resposta col·lectiva contundent' en el pregó de la Mercè